

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 01, 2017

Nummer 1, 2017

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:28](#) 10-01-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:26](#) 10-01-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:4](#) 03-01-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2838](#) 13-12-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2854](#) 13-12-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2852](#) 13-12-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2853](#) 13-12-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2851](#) 13-12-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2850](#) 13-12-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2769](#) 06-12-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2775](#) 06-12-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2764](#) 06-12-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2771](#) 06-12-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2776](#) 06-12-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2777](#) 06-12-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2762](#) 06-12-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2772](#) 06-12-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2779](#) 06-12-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2778](#) 06-12-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2766](#) 06-12-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2773](#) 06-12-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2774](#) 06-12-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2765](#) 06-12-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2720](#) 29-11-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2718](#) 29-11-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2686](#) 25-11-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2721](#) 22-11-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2656](#) 22-11-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2652](#) 22-11-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2658](#) 22-11-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2657](#) 22-11-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2651](#) 22-11-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2654](#) 22-11-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2648](#) 22-11-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2587](#) 15-11-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2655](#) 15-11-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2583](#) 15-11-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2597](#) 15-11-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2596](#) 15-11-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2598](#) 15-11-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2592](#) 15-11-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2593](#) 15-11-2016

Annotatie

[Overtreding gebiedsverbod. Annotatie bij HR 6 december 2016, ECLI:NL:HR:2016:2766.](#)

prof. mr. J.H. Crijns

RECHTSPRAAK

Anders dan het middel klaagt, kan de bewezenverklarde oplichting uit de gebezigde bewijsmiddelen worden afgeleid.

Advocaat-generaal E.J. Hofstee heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest voor zover aan het oordeel van de Hoge Raad onderworpen en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Den Haag om opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring niet uit de gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid. Daartoe wordt in de toelichting aangevoerd dat uit de bewijsvoering niet kan volgen dat de verdachte heeft gehandeld met het oogmerk van wederrechtelijke toe-eigening nu niet is vastgesteld 'dat zij zich ervan bewust was dat zij het lidmaatschap van Thomas Cook, de ANVR en SGR niet mocht voeren'.

Blijkens de hiervoor weergegeven bewijsvoering heeft het hof vastgesteld dat:

- (i) de verdachte en reisbureau [B] op 2 januari 2009 schriftelijk de overname van een filiaal, genaamd [A], zijn overeengekomen, waarbij zij onder meer hebben afgesproken actief mee te werken aan de overdracht van lopende verplichtingen, waaronder 'de SGR aansluitingen';
- (ii) de verdachte vanaf 13 januari 2010 zelfstandig met reisbureau [A] als onafhankelijk reisbureau is verdergegaan en dat reisbureau '[B]' reisbureau '[A]' nog tot en met 18 maart 2010 als filiaal bij SGR heeft aangemeld gehad;
- (iii) de verdachte ten tijde van het ten laste gelegde als zelfstandig reisverkoopster werkzaam was en dat zij niet bij de Kamer van Koophandel stond ingeschreven;
- (iv) de verdachte en/of reisbureau [A] ten tijde van het ten laste gelegde niet beschikten over een SGR-nummer en dat het hun niet was toegestaan de logo's van SGR en ANVR te gebruiken;
- (v) de verdachte in een schriftelijke bevestiging van het door [betrokkene 1] geboekte 'reisarrangement' van 8 maart 2011 – voorzien van de logo's 'SGR' en 'ANVR' – heeft opgenomen dat 'deze reservering valt onder ANVR [0004] en SGR [0005] van Thomas Cook

[B] te Veenendaal', alsmede dat 'de ANVR Reis- en Boekingsvoorwaarden en de Garantieregeling van de SGR' van toepassing zijn op het door [betrokkene 1] geboekte reisarrangement.

Gelet hierop en in aanmerking genomen dat [betrokkene 1] heeft verklaard dat hij bij de verdachte een reis heeft geboekt mede omdat 'ze was aangesloten bij de SGR', getuigt het oordeel van het hof dat de verdachte met het oogmerk om zich wederrechtelijk te bevoordelen door het aannemen van een valse hoedanigheid [betrokkene 1] heeft bewogen tot de afgifte van een geldsom niet van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-01-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:28

Zaaknummer: 15/03998

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: M.D. Rijnsburger

Wetsartikelen: 326 Sr

RECHTSPRAAK

Brengt urineren in een politiecel het onbruikbaar maken daarvan in de zin van artikel 350 Sr met zich?

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, heeft geoordeeld dat sprake is van het 'onbruikbaar maken' van een politiecel als bedoeld in artikel 350 Sr.

De in de tenlastelegging en bewezenverklaring gebruikte term 'onbruikbaar' is aldaar kennelijk gebezigd in de betekenis die daaraan toekomt in artikel 350 lid 1 Sr. Van onbruikbaar maken in de zin van artikel 350 lid 1 Sr is sprake als een voorwerp in een toestand wordt gebracht waardoor het voorwerp niet meer gebruikt kan worden voor het doel waarvoor het is bestemd. Daaraan behoeft niet af te doen dat de onbruikbaarmaking van beperkte duur is en herstel in het gebruik zonder noemenswaardige kosten of inspanning mogelijk is (vgl. HR 19 mei 1998, ECLI:NL:HR:1998:AD2883, NJ 1998/857).

Blijkens de onder 2.2.2 weergegeven bewijsmiddelen in samenhang met de onder 2.2.3 weergegeven overweging heeft het hof geoordeeld dat de verdachte door te urineren in een politiecel, die politiecel 'onbruikbaar' heeft gemaakt in de zin van artikel 350 Sr. Dat oordeel, waarin als vaststelling van de rechter ligt besloten dat de politiecel tijdelijk niet op de voor een behoorlijk gebruik daarvan vereiste wijze kon worden gebruikt voor het doel waarvoor deze was bestemd, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-01-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:26

Zaaknummer: 15/02799

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 350 Sr

RECHTSPRAAK

Oplegging van de vrijheidsbeperkende maatregel in strijd met artikel 38v Sr zonder enige motivering opgelegd.

Advocaat-generaal E.J. Hofstee heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het middel klaagt over de oplegging van maatregelen strekkende tot beperking van de vrijheid (hierna: vrijheidsbeperkende maatregelen).

Artikel 38v lid 1 en 2 Sr luidde ten tijde van het bewezenverklaarde:

‘1. Ter beveiliging van de maatschappij of ter voorkoming van strafbare feiten kan een maatregel strekkende tot beperking van de vrijheid worden opgelegd bij de rechterlijke uitspraak:

- 1°. waarbij iemand wegens een strafbaar feit wordt veroordeeld;
- 2°. waarbij overeenkomstig artikel 9a wordt bepaald dat geen straf zal worden opgelegd.

2. De maatregel kan inhouden dat de verdachte wordt bevolen:

- a. zich niet op te houden in een bepaald gebied,
- b. zich te onthouden van contact met een bepaalde persoon of bepaalde personen,
- c. zich op bepaalde tijdstippen te melden bij de daartoe aangewezen opsporingsambtenaar.’

De memorie van toelichting bij het wetsvoorstel dat heeft geleid tot de wet van 17 november 2011 tot wijziging van het Wetboek van Strafrecht en het Wetboek van Strafvordering in verband met de invoering van een rechterlijke vrijheidsbeperkende maatregel (rechterlijk gebieds- of contactverbod), *Stb.* 2011, 546, in werking getreden op 1 april 2012, houdt onder meer in:

‘4. Gevallen waarin de maatregel kan worden toegepast

(...)

De toepassing van de maatregel wordt (...) beperkt door het wettelijk omschreven doel van de maatregel: de beveiliging van de maatschappij of de voorkoming van strafbare feiten. Dit betekent dat de rechter de maatregel alleen kan opleggen indien hij oordeelt dat er rekening mee moet worden gehouden dat de verdachte opnieuw een strafbaar feit zal plegen dan wel zich belastend naar personen toe zal gedragen.'

(Kamerstukken II 2010/11, 32551, 3, p. 6 en 7)

Gelet op het voorgaande en mede in aanmerking genomen dat de vrijheidsbeperkende maatregel ingevolge artikel 38v lid 1 onder 1° of 2° Sr slechts kan worden opgelegd indien dit strekt tot de beveiliging van de maatschappij of de voorkoming van het – opnieuw – begaan van strafbare feiten, diende het hof te motiveren waarom het de vrijheidsbeperkende maatregelen heeft bevolen. Nu elke motivering van de oplegging van de vrijheidsbeperkende maatregel ontbreekt, is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-01-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:4

Zaaknummer: 15/05395

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 38v Sr

RECHTSPRAAK

Het hof heeft uit de bewijsmiddelen niet kunnen afleiden dat de aangetroffen hoeveelheid hennepresten afkomstig was van meer dan vijf hennepplanten, zodat zijn verwerping van het verweer strekkende tot niet-ontvankelijkheid getuigt van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel klaagt over de verwerping van het hof van het verweer dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in de vervolging van de verdachte ten aanzien van het onder 3 ten laste gelegde feit.

De ten tijde van het ten laste gelegde en bewezenverklarde feit geldende en sinds de inwerkingtreding op hier niet van belang zijnde punten tweemaal gewijzigde Aanwijzing Opiumwet van 2 november 2000, *Stcrt.* 2000, 250 (hierna: de Aanwijzing) dient aldus te worden uitgelegd dat – behoudens door het Openbaar Ministerie te stellen en aannemelijk te maken bijzondere omstandigheden en mits tijdig afstand is gedaan van het in beslag genomen plantenmateriaal – met een politiesepot wordt afgedaan de teelt van niet meer dan vijf hennepplanten, ongeacht de hoeveelheid of het gewicht van de met die teelt verkregen of te verkrijgen opbrengst van voor consumptie geschikte hennep of henneproducten (vgl. HR 26 april 2011, ECLI:NL:HR:2011:BO4015, *NJ* 2012/63).

In zijn onder 2.3 weergegeven overwegingen heeft het hof geoordeeld dat het Openbaar Ministerie ter zake van het onder 3 ten laste gelegde feit kan worden ontvangen in de vervolging van de verdachte, nu in de woning van de verdachte een hoeveelheid van 4,1 kilogram hennepresten is aangetroffen en mitsdien geen sprake was van een geringe hoeveelheid bestemd voor eigen gebruik zoals bedoeld in de Aanwijzing. Het hof heeft voorts geoordeeld dat in dat verband niet ter zake doet ‘van hoeveel planten de hennep afkomstig is’. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.4 is weergegeven en in aanmerking genomen de onder 2.2.3 weergegeven bewijsmiddelen waaruit het hof niet heeft kunnen afleiden dat de aangetroffen hoeveelheid hennepresten afkomstig was van meer dan vijf hennepplanten, getuigt de verwerping van het hof van genoemd verweer van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, voor zover aan zijn oordeel onderworpen, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak wat betreft het onder 3 ten laste gelegde en de strafoplegging op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-12-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2850

Zaaknummer: 15/00855

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: D.W.H.M. Wolters

Wetsartikelen: 3a Ow

RECHTSPRAAK

Uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen volgt rechtstreeks dat de revolver die de verdachte heeft verworven en voorhanden heeft gehad bestemd was tot het begaan van moord op de in die bewijsmiddelen genoemde politieagent.

Het middel behelst de klacht dat de bewezenverklaring van feit 1 voor zover inhoudende dat de verdachte heeft gehandeld ter voorbereiding van moord, ontoereikend is gemotiveerd.

Met betrekking tot de bewezenverklaring van de voorbereiding van moord heeft de Hoge Raad in zijn arrest van 4 november 2014, ECLI:NL:HR:2014:3081, NJ 2015/185 het volgende vooropgesteld:

‘2.5.1. Aan het middel ligt onder meer de opvatting ten grondslag dat aan de bewezenverklaring van de voorbereiding van moord dezelfde (motiverings-)eisen moeten worden gesteld als in de (...) rechtspraak van de Hoge Raad met betrekking tot het bestanddeel “voorbedachte raad” bij de bewezenverklaring van (poging tot) moord. Die opvatting is echter – in haar algemeenheid – onjuist. Voormelde rechtspraak is immers toegesneden op de vraag in hoeverre na (een begin van) uitvoering van het misdrijf uit de bewezenverklaarde gedragingen van de verdachte en de omstandigheden waaronder die plaatsvonden, is af te leiden dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven. Bij de voorbereiding van moord staat echter centraal het – doorgaans nog niet als (begin van) uitvoering van het misdrijf aan te merken – opzettelijk voorwerpen, stoffen, informatiedragers, ruimten of vervoermiddelen verwerven, vervaardigen, invoeren, doorvoeren, uitvoeren of voorhanden hebben, “bestemd tot het begaan van dat misdrijf” (in dit geval moord).

Het voorgaande neemt echter niet weg dat ook voor de voorbereiding van moord geldt dat, mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat bewezenverklaring van voorbereiding van moord heeft ten opzichte van voorbereiding van doodslag, aan het bewijs van het bestemd zijn tot het begaan van moord bepaaldelijk eisen moeten worden gesteld en dat de rechter, in het bijzonder indien uit de bewijsmiddelen niet rechtstreeks volgt dat sprake is van die bestemming, in zijn motivering van de bewezenverklaring nadere aandacht moet geven aan de

vraag op grond waarvan uit de bewijsvoering met voldoende bepaaldheid blijkt dat het misdadige doel dat de verdachte met zijn voorbereidingshandelingen en voorbereidingsmiddelen voor ogen stond, als moord moet worden aangemerkt. Dat past ook bij het voor voorbereiding geldende vereiste dat de bewezenverklaarde gedragingen strekken ter voorbereiding van feiten als in de bewezenverklaring bedoeld (vgl. HR 27 mei 2014, ECLI: NL:HR:2014:1233, NJ 2014/338).

Aldus zal ook bij de voorbereiding van moord sprake moeten zijn van een voorgenomen daad en gelegenheid tot nadenken over en zich rekenschap geven van de betekenis en de gevolgen van die daad. Een en ander kan overigens volgen uit de planmatige aard van de voorbereiding.'

Uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen volgt rechtstreeks dat de revolver die de verdachte heeft verworven en voorhanden heeft gehad bestemd was tot het begaan van moord op de in die bewijsmiddelen genoemde politieagent. Tot een nadere motivering was het hof, gelet op hetgeen onder 2.3 is vooropgesteld, niet gehouden.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-12-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2853

Zaaknummer: 15/04739

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en M.J. Borgers

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 46 Sr en 289 Sr

RECHTSPRAAK

Gegronde aanvraag tot herziening nu het inreisverbod door de bestuursrechter op 17 oktober 2013 is vernietigd.

De politierechter heeft de aanvrager ter zake van 1. 'diefstal' en 2. 'als vreemdeling in Nederland verblijven, terwijl hij weet dat er tegen hem een inreisverbod is uitgevaardigd met toepassing van artikel 66a, zevende lid, van de Vreemdelingenwet 2000', begaan op 13 december 2015, veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden.

De aanvraag tot herziening is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit. De aanvraag heeft uitsluitend betrekking op de veroordeling ter zake van feit 2.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. In de aanvraag wordt daartoe aangevoerd dat de bestuursrechter bij uitspraak van 17 oktober 2013 het inreisverbod van 10 juli 2013 heeft vernietigd, terwijl nadien geen nieuw inreisverbod is opgelegd en dat de aanvrager, indien de politierechter hiermee bekend was geweest, zou zijn vrijgesproken.

Advocaat-generaal P.C. Vegter heeft geconcludeerd dat de Hoge Raad de aanvraag gegrond zal verklaren voor zover zij betrekking heeft op het onder 2 bewezenverklaarde feit, voor zover nodig de opschorting of schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden uitspraak zal bevelen en de zaak zal verwijzen naar een gerechtshof, opdat de zaak in zoverre opnieuw zal worden behandeld en afgedaan.

De staatssecretaris van Veiligheid en Justitie heeft bij beschikking van 10 juli 2013 tegen de aanvrager een inreisverbod uitgevaardigd. Bij onherroepelijk geworden uitspraak van de bestuursrechter in de Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, van 17 oktober 2013 is voornoemde beschikking vernietigd. Niet is gebleken dat nadien een nieuw inreisverbod tegen de aanvrager is uitgevaardigd. Er was derhalve, anders dan is bewezenverklaard, geen sprake (meer) van een inreisverbod op 13 december 2015.

Een en ander levert het ernstige vermoeden op dat de politierechter, ware deze hiermee bekend geweest, de aanvrager van het hem onder 2 ten laste gelegde zou hebben vrijgesproken.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond, beveelt, voor zover nodig, de opschorting of schorsing van de tenuitvoerlegging van voormeld vonnis van de politierechter in de Rechtbank Den Haag van 23 december 2015, voor zover de aanvrager daarbij is veroordeeld voor het onder 2 tenlastegelegde en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op de voet van artikel 472 lid 2 Sv wat betreft het onder 2 ten laste gelegde, opnieuw zal worden berecht en afgedaan teneinde hetzij het gewijsde te handhaven, hetzij met vernietiging daarvan recht te doen en daarbij mede voor feit 1 op de voet van artikel 478 lid 2 Sv de straf te bepalen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-12-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2854

Zaaknummer: 16/02590

Advocaten: L. van Dijk

RECHTSPRAAK

Het oordeel dat de enkele toezegging van een geldbedrag zonder meer kan worden aangemerkt als voordeel als bedoeld in artikel 36e lid 5 Sr, geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting omtrent het begrip voordeel.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd heeft geoordeeld dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen.

Bij de bepaling van het wederrechtelijk verkregen voordeel dient, mede gelet op het reparatoire karakter van de maatregel als bedoeld in artikel 36e Sr, uitgegaan te worden van het voordeel dat de betrokkene in de concrete omstandigheden van het geval daadwerkelijk heeft behaald (vgl. HR 1 juli 1997, ECLI:NL:HR:1997:AB7714, NJ 1998/242 en HR 30 november 2004, ECLI:NL:HR:2004:AR3721, NJ 2005/133).

De overwegingen van het hof houden in dat vaststaat dat aan de betrokkene door de twee door hem genoemde personen de toezegging is gedaan dat hij ten minste € 2.000 zou krijgen voor de oogst van de hennepplanten die in zijn woning zijn gekweekt. Het hof heeft voorts geoordeeld dat in het geval de betrokkene dat bedrag nog niet heeft ontvangen, de vordering die de betrokkene op die twee personen heeft als wederrechtelijk verkregen voordeel is aan te merken. Indien het hof daarmee als zijn oordeel tot uitdrukking heeft gebracht dat de enkele toezegging van een geldbedrag zonder meer kan worden aangemerkt als voordeel als bedoeld in artikel 36e lid 5 Sr, geeft dit oordeel blijk van een onjuiste rechtsopvatting omtrent het begrip voordeel. Het in de overwegingen van het hof besloten liggende oordeel dat sprake is van daadwerkelijk behaald voordeel is gelet op hetgeen is aangevoerd ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-12-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2851

Zaaknummer: 15/00914

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en A.L.J. van Strien

Advocaten: J.W. Heemskerk

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Oplegging deels (on)voorwaardelijke gevangenisstraf voldoende gemotiveerd.

Het middel behelst de klacht dat het hof in strijd met artikel 359 lid 6 Sv heeft verzuimd in het arrest in het bijzonder de redenen op te geven die hebben geleid tot het opleggen van een vrijheidsbenemende straf.

In de rechtspraak van de Hoge Raad wordt het in artikel 359 lid 6 eerste volzin Sv weergegeven vereiste aldus ingevuld dat uit de strafmotivering expliciet moet blijken dat de rechter onder ogen heeft gezien dat hij een straf of maatregel oplegt die onvoorwaardelijke vrijheidsbeneming met zich brengt door in de strafmotivering tot uitdrukking te brengen dat zo'n sanctie wordt opgelegd en die sanctieoplegging te verbinden met in de strafmotivering opgegeven redenen (vgl. HR 27 september 2016, ECLI:NL:HR: 2016:2191, NJ 2016/437).

Het hof heeft met zijn hiervoor weergegeven overweging uitdrukkelijk doen blijken dat alleen een deels onvoorwaardelijke gevangenisstraf te dezen passend en geboden is en aldus in overeenstemming met artikel 359 lid 6 Sv in het bijzonder de redenen opgegeven die de opgelegde gevangenisstraf hebben bepaald.

Het middel faalt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-12-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2852

Zaaknummer: 15/03040

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: H. Oldenhof

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt terecht over de vervanging van (een gedeelte van) het proces-verbaal van de terechtzitting door een geluidsopname. De Hoge Raad stelt de voorzitter en griffier van het hof in de gelegenheid een proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep op te maken dat voldoet aan de eisen neergelegd in artikel 326 Sv.

Advocaat-generaal P.C. Vegter heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak doch uitsluitend wat betreft de strafoplegging, tot vermindering van de straf en tot verwerping van het beroep voor het overige.

Het middel klaagt dat het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 12 en 14 november 2014 niet voldoet aan de eisen van artikel 326 Sv.

Wat betreft de verklaringen die de deskundigen hebben afgelegd op de terechtzitting in hoger beroep van 12 november 2014, behelst voormeld proces-verbaal uitsluitend de zakelijke inhoud van die verklaringen voor zover deze zijn gebruikt in de bestreden einduitspraak. Het proces-verbaal behelst niet de overige (zakelijke) inhoud van die verklaringen noch hetgeen overigens op de terechtzitting van 12 november 2014 achtereenvolgens aan de orde is geweest. In dit opzicht voldoet het proces-verbaal niet aan de eisen van het eerste en het tweede lid van artikel 326 Sv. Daaraan doet niet af dat aan het proces-verbaal een geluidsopname is gehecht van hetgeen op die terechtzitting aan de orde is geweest.

Opmerking verdient dat het hier gaat om een geluidsopname die strekt ter vervanging van (een gedeelte van) het schriftelijke proces-verbaal van de terechtzitting. Daarin voorziet artikel 326 Sv niet. Aan de vervanging van (een gedeelte van) het proces-verbaal door een geluidsopname staat voorts in de weg dat de vaststelling van de ter terechtzitting in acht genomen vormen en van de juiste inhoud van hetgeen aldaar is verklaard en voorgevallen, is opgedragen aan de in artikel 327 Sv genoemde personen, die ook bij het onderzoek ter terechtzitting aanwezig zijn geweest. Tevens wordt bij zo een vervanging, ingeval een rechtsmiddel is aangewend, deze vaststelling in feite doorgeschoven en opgedragen aan de later oordelende rechter.

Wat betreft de cassatieprocedure komt daar nog bij dat het in die fase van het geding gaat om een doorgaans volledig schriftelijk proces waarin in de regel één partij optreedt en dat ook daarom niet geëigend is voor het uitluisteren van geluidsopnames en in voorkomende gevallen het bieden van een mogelijkheid tot het maken van op- en aanmerkingen door partijen.

Uit het voorgaande volgt dat het middel terecht klaagt over de vervanging van (een gedeelte van) het proces-verbaal van de terechtzitting door een geluidsopname.

De wet voorziet thans niet in een regeling op grond waarvan, ingeval een geluidsopname van het verhandelde ter terechtzitting is gemaakt, die opname wordt verstrekt aan procespartijen met het oog op de controle van de verslaglegging in het proces-verbaal. Indien de wetgever dit aangewezen acht, kan hiertoe een voorziening in het leven worden geroepen. Uitgangspunt zal ook dan zijn dat het proces-verbaal beslissend is voor de vaststelling van de ter terechtzitting in acht genomen vormen en van al hetgeen met betrekking tot de zaak op de terechtzitting is voorgevallen alsmede voor de – zakelijke – weergave van de aldaar afgelegde verklaringen van getuigen, deskundigen en verdachte. De geluidsopname kan hierbij slechts dienen ter controle door partijen van de verslaglegging in het concept van het proces-verbaal van die zitting en het maken van op- en aanmerkingen bij dat concept, waarna degenen die door de wet zijn aangewezen voor de vaststelling, het proces-verbaal definitief vaststellen.

Het middel is gegrond. De Hoge Raad zal de voorzitter en de griffier van het hof in de gelegenheid stellen een proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 12 en 14 november 2014 op te maken dat voldoet aan de eisen van het eerste en het tweede lid van artikel 326 Sv. Met het oog daarop dient de zaak naar de rolzitting te worden verwezen.

De Hoge Raad verwijst de zaak naar de rolzitting van 14 maart 2017, bepaalt dat de griffier een afschrift van dit tussenarrest zal zenden aan het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden en houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-12-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2838

Zaaknummer: 15/01565

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend, E.F. Faase en M.J. Borgers

Advocaten: M.C. van Linde

Wetsartikelen: 326 Sv

ANNOTATIE

Overtreding gebiedsverbod. Annotatie bij HR 6 december 2016, ECLI:NL:HR:2016:2766.

prof. mr. J.H. Crijns

1. In de onderhavige zaak is de vraag aan de orde of verdachte zich al dan niet schuldig heeft gemaakt aan het bepaalde in artikel 184 lid 1 Sr – het niet voldoen aan een ambtelijk bevel – door zich in een gebied te begeven in een periode waarin hij voor dat gebied een verblijfsverbod opgelegd had gekregen. Op 23 mei 2014 is verdachte bij gelegenheid van een verhoor in een andere strafzaak door de politie medegedeeld dat hij bij de burgemeester van Amsterdam zou worden voorgedragen voor een gebiedsverbod van een aantal maanden in het dealeroverlastgebied 1.1 in Amsterdam, waaraan werd toegevoegd dat een dergelijke voordracht doorgaans door de burgemeester wordt gevolgd. Ook werd hem medegedeeld dat het verbod – bij gebreke aan een bekend adres van de verdachte – in *Metro* en *De Echo* zou worden gepubliceerd en het niet opgeven van een adres door de verdachte voor diens eigen risico komt. De verdachte gaf aan een en ander te begrijpen. Op 10 juni 2014 is bedoeld gebiedsverbod inderdaad door de burgemeester uitgevaardigd voor de duur van drie maanden met ingang van 14 juni 2014, welk verbod op 11 juni 2014 is gepubliceerd in dagblad *Metro*. Op 17 juni 2014 is verdachte vervolgens aangehouden in bedoeld dealeroverlastgebied, waarna vervolging ter zake artikel 184 lid 1 Sr volgde wegens het opzettelijk overtreden van het jegens hem uitgevaardigde gebiedsverbod.

2. Zaken waarin overtreding van artikel 184 Sr aan de orde is, komen de laatste jaren geregeld voor in de jurisprudentie van de Hoge Raad. Veelal is dan de vraag aan de orde of sprake is van ‘een bevel of een vordering, krachtens wettelijk voorschrift gedaan’ in de zin van artikel 184 Sr. Daarvan is slechts sprake indien het bevel of de vordering is gebaseerd op een wettelijk voorschrift dat uitdrukkelijk inhoudt dat de betrokken ambtenaar gerechtigd is tot het doen van het bevel of de vordering (zie HR 29 januari 2008, *NJ* 2008/206, m.nt. Mevis). Of anders gezegd: het enkele feit dat een ambtenaar op basis van een bepaald voorschrift gerechtigd is tot het doen van een bevel of vordering, betekent nog niet zonder meer dat (opzettelijke) overtreding van dit bevel of deze vordering door de burger strafbaarheid op grond van artikel 184 Sr met zich kan brengen. Na dit standaardarrest van de Hoge Raad is er een stroom aan

jurisprudentie op gang gekomen, waarin voor tal van wettelijke voorschriften is bepaald of zij al dan niet een uitdrukkelijke bevelsbevoegdheid inhouden en overtreding van een op grond van een dergelijk wettelijk voorschrift gegeven bevel of vordering aldus voor sanctionering op grond van artikel 184 Sr in aanmerking komt. Zo is in voornoemd arrest bijvoorbeeld ten aanzien van artikel 2 Politiewet 1993 (het huidige artikel 3 Politiewet 2012) bepaald dat de politie op zichzelf op basis van deze bepaling bevelen aan burgers mag geven, maar dat deze bepaling bij gebreke van een uitdrukkelijk onder woorden gebrachte bevelsbevoegdheid niet kan worden aangemerkt als een wettelijk voorschrift in de zin van artikel 184 lid 1 Sr. Het onderhavige arrest onderscheidt zich van dergelijke arresten over artikel 184 Sr door het feit dat in casu de vraag of artikel 2.9A APV van de gemeente Amsterdam al dan niet een uitdrukkelijke bevelsbevoegdheid bevat en of het gewraakte handelen aldus binnen de reikwijdte van artikel 184 Sr valt, als zodanig niet ter discussie staat. Het antwoord op die vraag staat gezien de redactie van artikel 2.9A APV Amsterdam (zie daarvoor de conclusie van A-G Vegter, ECLI:NL:PHR:2016:1202, onder 6) buiten kijf.

3. Daarmee is echter nog niet gezegd dat met het overtreden door de verdachte van het tegen hem uitgevaardigde gebiedsverbod de strafbaarheid op grond van artikel 184 Sr is gegeven. Twee nadere vragen dienen te worden beantwoord: 1) Is het gebiedsverbod op juiste wijze uitgevaardigd? en 2) Heeft de verdachte het gebiedsverbod ook opzettelijk overtreden? Het Hof Amsterdam beantwoordde beide vragen ontkennend en sprak de verdachte daarom vrij. Naar het oordeel van het hof was het jegens de verdachte opgelegde gebiedsverbod niet behoorlijk aan hem bekend gemaakt, nu de gemeente Amsterdam had volstaan met publicatie van het gebiedsverbod in dagblad *Metro*, de verdachte (van Somalische afkomst) het Nederlands niet machtig was en ook overigens niet was gebleken dat verdachte daadwerkelijk met het verbod bekend was geworden. Het voert volgens het hof vervolgens te ver verdachte voor de voeten te werpen dat hij heeft nagelaten nader onderzoek te doen naar de vraag of het gebiedsverbod daadwerkelijk was uitgevaardigd en daarmee het bewijs van het voorwaardelijk opzet op het overtreden van het gebiedsverbod op dit nalaten te baseren.

4. Ook A-G Vegter gaat in zijn conclusie op beide kwesties in en concludeert dat het hof het in beide gevallen bij het verkeerde eind heeft. Volgens de A-G lijkt in de overwegingen van het hof als uitgangspunt besloten te liggen dat voor een deugdelijke bekendmaking is vereist dat een belanghebbende op de hoogte is geraakt van de publicatie van een jegens hem genomen besluit. Een dergelijke vergaande eis stelt het bestuursrecht echter niet. Evenmin geldt als zodanig de eis dat publicatie van een besluit dient te geschieden in een taal die belanghebbende begrijpt, nu op grond van artikel 2:6 Awb gebruik van het Nederlands het uitgangspunt vormt in de communicatie tussen bestuur en burger. Op dit punt is het hof aldus uitgegaan van een onjuiste rechtsopvatting. Tegelijkertijd geeft de A-G terecht aan dat het

arrest van het hof op dit punt niet glashelder is, aangezien het hof ook weer niet met zoveel woorden zegt dat de ondeugdelijke wijze van bekendmaking de geldigheid en inwerkingtreding van het gebiedsverbod als zodanig raakt. Veeleer lijkt het hof dit gebrek mee te wegen in zijn oordeel dat onder de gegeven omstandigheden geen sprake kon zijn van (voorwaardelijk) opzet op overtreding van het gebiedsverbod. Dit oordeel is naar de smaak van de A-G echter onvoldoende gemotiveerd, nu het de vraag is waarom het in dit verband zonder meer te ver zou voeren het voorwaardelijk opzet af te leiden uit het nalaten van het doen van nader onderzoek. In andere contexten – bijvoorbeeld bij de invoer van verdovende middelen – gebeurt dit onder omstandigheden wel degelijk: het is immers algemeen aanvaard dat het bewijs van opzettelijke invoer van verdovende middelen kan worden gebaseerd op de redenering dat de verdachte door na te laten onderzoek te doen naar zijn bagage bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat in zijn bagage verdovende middelen zaten. Zonder nadere motivering is volgens de A-G niet direct begrijpelijk waarom een dergelijke redenering in de onderhavige context van artikel 184 Sr niet zou kunnen opgaan. De door het hof gememoreerde omstandigheid dat op de overheid de inspanningsverplichting rust burgers te informeren over besluiten die hen rechtstreeks aangaan, maakt immers nog niet dat in de geschetste omstandigheden niet enig nader onderzoek van de verdachte zou mogen worden gevegd.

5. De Hoge Raad denkt er duidelijk anders over dan de A-G en schaarft zich zonder veel omhaal van woorden achter het oordeel van het hof dat het in de geschetste omstandigheden 'te ver voert' het (voorwaardelijk) opzet van de verdachte op overtreding van het gebiedsverbod te baseren op diens nalaten onderzoek te doen naar de vraag of jegens hem een gebiedsverbod was uitgevaardigd en wat dit verbod exact inhield, niettegenstaande het feit dat hem door de politie onomwonden duidelijk was gemaakt dat een dergelijk verbod er vermoedelijk zou komen en de verdachte te kennen heeft gegeven deze mededeling ook te hebben begrepen. Gezien dit oordeel komt de Hoge Raad vervolgens niet meer toe aan beoordeling van de kwestie met betrekking tot de wijze van bekendmaking van het gebiedsverbod, nu de door het hof uitgesproken vrijspraak reeds zelfstandig door diens oordeel met betrekking tot het ontbreken van opzet kan worden gedragen. Of de gemeente Amsterdam in het onderhavige geval kon volstaan met bekendmaking van het gebiedsverbod door middel van een publicatie (in het Nederlands) in dagblad *Metro* blijft dan ook in het midden.

6. Hoe deze uitspraak te duiden? Respecteert de Hoge Raad hier enkel de ruimte van de feitenrechter om tot een vrijspraak te komen in die gevallen dat dit hem geraden voorkomt, of geeft de Hoge Raad hier een meer inhoudelijk oordeel over de reikwijdte van het (voorwaardelijk) opzet in de context van artikel 184 Sr? Nu de Hoge Raad zijn oordeel niet

nader toelicht, kan deze vraag niet met zekerheid worden beantwoord. Tegelijkertijd kan wellicht enig belang worden toegekend aan het feit dat de Hoge Raad tot een diametraal andere uitkomst dan de A-G komt, terwijl voor diens visie – zeker in het licht van de feiten van de casus – toch zeker ook het nodige valt te zeggen. De Hoge Raad bepaalt echter evident anders en we kunnen dan ook voorzichtig uit dit arrest afleiden dat aan het bewijs van het opzet in de context van artikel 184 Sr bepaaldelijk eisen moeten worden gesteld en dat voor al te gemakkelijke (voorwaardelijk-)opzetredeneringen in de context van deze bepaling geen plaats is. Doorgaans komt dit in de jurisprudentie met betrekking tot deze bepaling niet zo snel aan de orde. In de meeste gevallen zal het vereiste opzet immers snel bewezen kunnen worden nu het betreffende bevel doorgaans rechtstreeks door de ambtenaar waarmee de verdachte in aanraking komt, wordt gegeven. Vervolgens is het voor het bewijs van het opzet voldoende dat kan worden vastgesteld dat het voor de verdachte duidelijk was dat hij met een ambtenaar te maken had. Op diens bevoegdheid om krachtens wettelijk voorschrift bevelen uit te vaardigen, bestaat dan al snel minst genomen voorwaardelijk opzet (zie HR 23 mei 1992, *NJ* 1932, p. 1209). In het onderhavige geval waarin slechts sprake is van een aankondiging van een voornemen een bevel uit te vaardigen, terwijl deze aankondiging niet wordt gedaan door de autoriteit die het bevel geeft (de burgemeester), biedt deze redenering echter geen uitkomst. In zo'n geval mag het bewijs van het voorwaardelijk opzet op overtreding van het uitgevaardigde verbod niet zonder meer worden afgeleid uit het feit dat de verdachte heeft nagelaten nader onderzoek te doen naar de vraag hoe het is afgelopen met het aangekondigde voornemen.

7. De Hoge Raad voelt er blijkbaar niet veel voor de verdachte in de context van artikel 184 Sr op te zadelen met een verplichting zelf onderzoek te doen naar de vraag of en in hoeverre een bevel – in dit geval een gebiedsverbod – jegens hem is uitgevaardigd. Waar het bewijs van voorwaardelijk opzet in andere contexten – zoals de door de A-G aangegeven contexten van het economisch verkeer en de invoer van verdovende middelen – onder omstandigheden kan worden afgeleid uit het verzaken van de op de verdachte rustende onderzoeksplicht, gaat dit in de context van artikel 184 Sr niet op. Waarom dat het geval is, blijft als gevolg van de summiere motivering door de Hoge Raad in het midden, maar in lijn met het oordeel van het hof zou betoogd kunnen worden dat voor een dergelijke onderzoeksplicht weinig ruimte is in het licht van de eerdergenoemde inspanningsverplichting van de overheid besluiten deugdelijk kenbaar te maken aan de belanghebbende burger. Of de gemeente Amsterdam deze inspanningsverplichting in het onderhavige geval niet voldoende is nagekomen door het gebiedsverbod enkel (in het Nederlands) in dagblad *Metro* te publiceren, blijft in het arrest van de Hoge Raad als gezegd in het midden, maar in ieder geval kan de bal niet zonder meer bij de burger worden gelegd in die zin dat hij zich schuldig zou maken aan overtreding van artikel 184 Sr indien hij een uitgevaardigd bevel niet opvolgt terwijl hij zich zelf geen moeite

heeft getroost op de hoogte te raken van het bestaan en de inhoud van dit bevel. Dit oordeel past goed in de (strikte) lijn van de eerdergenoemde jurisprudentie van de Hoge Raad dat het enkele feit dat uit wettelijke bepalingen bevelsbevoegdheden kunnen worden afgeleid nog niet zonder meer betekent dat overtreding van een dergelijk bevel ook kracht kan worden bijgezet door middel van bedreiging met strafrechtelijke aansprakelijkheid op grond van artikel 184 Sr. Ook past deze uitkomst in de meer algemene lijn van de afgelopen jaren waarin de Hoge Raad bepaaldelijk eisen stelt aan het bewijs van kernleerstukken uit het materiële strafrecht. In de onderhavige zaak leidt dit naar mijn smaak tot een bevredigende uitkomst. Voor strafrechtelijke handhaving van het niet opvolgen van ambtelijke bevelen is alleen plaats in die gevallen waarin ook daadwerkelijk kan worden vastgesteld dat de burger op de hoogte is van het bestaan en de inhoud van dit bevel en dit vervolgens welbewust overtreedt.

RECHTSPRAAK

Hoge Raad verwerpt het verweer dat er onvoldoende gelegenheid is geweest om de getuige te ondervragen.

Het middel klaagt in de kern over de verwerping door het hof van het verweer dat de verklaringen van getuige G1 moeten worden uitgesloten van het gebruik voor het bewijs, omdat – kort gezegd – de verdediging in strijd met artikel 6 lid 3 en onder d EVRM onvoldoende in de gelegenheid is geweest deze getuige te ondervragen. Daartoe wordt in de toelichting op het middel aangevoerd dat de verdediging ten tijde van het horen van G1 door de rechter-commissaris op 30 oktober 2012 niet de beschikking had over het volledige dossier, meer in het bijzonder niet over de op dat moment reeds door getuige G2 op 25 oktober 2012 ten overstaan van verbalisanten van de Koninklijke Marine afgelegde verklaring.

Voor de beoordeling van het middel is het volgende van belang. Het hof heeft de verdachte veroordeeld wegens – kort gezegd – het meermalen medeplegen van een poging tot doodslag voorafgegaan door de kaping van een ‘Iraanse dhow’ (vissersschip) en het in gijzeling houden van de bemanningsleden van die dhow. Het hof heeft vastgesteld dat meerdere kapers hebben geschoten op medewerkers van de Koninklijke Marine en dat tussen de verdachte en zijn mededaders sprake is geweest van een nauwe en bewuste samenwerking ten aanzien van het jegens medewerkers van de Koninklijke Marine uitgeoefende geweld, waarbij de verdachte een cruciale rol had door als eerste te schieten. Uit de door het hof gebezigde bewijsvoering volgt dat het hof zijn vaststelling dat de verdachte heeft geschoten mede heeft doen berusten op de verklaringen van getuige G1, de Iraanse kapitein van de dhow.

Blijkens de onder 2.2 en 2.3 weergegeven overwegingen heeft het hof voorts het volgende vastgesteld. Op 24 oktober 2012 en op 25 oktober 2012 heeft G1 ten overstaan van verbalisanten van de Koninklijke Marine een verklaring afgelegd. Op 30 oktober 2012 is G1 – die zich op dat moment nog aan boord van de Hr. Ms. Rotterdam bevond – met behulp van een tolk en met gebruikmaking van een videoverbinding door de rechter-commissaris gehoord. Zowel in de verhoren door de verbalisanten van de Koninklijke Marine als ten overstaan van de rechter-commissaris heeft G1 verklaard dat de verdachte op medewerkers van de Koninklijke Marine heeft geschoten. De raadsman van de verdachte was aanwezig bij het verhoor door de rechter-commissaris en heeft gebruik gemaakt van de gelegenheid om

vragen aan de getuige te stellen. In de overwegingen van het hof ligt besloten dat de verdediging ten tijde van het verhoor van G1 door de rechter-commissaris de beschikking had over de door G1 op 24 en 25 oktober 2012 afgelegde verklaringen.

Uit het door de rechter-commissaris verleende bevel tot bewaring van 29 oktober 2012 blijkt dat de verdediging in ieder geval vanaf die datum ermee bekend was dat de verdachte (onder meer) werd verdacht van – kort gezegd – (het medeplegen van) poging tot doodslag door het schieten op medewerkers van de Koninklijke Marine.

Voor de beoordeling van het middel is tot slot van belang dat het hof blijkens het bestreden arrest heeft vastgesteld dat G2 op 25 oktober 2012 door verbalisanten van de Koninklijke Marine is gehoord en dat deze verklaring eerst na 30 oktober 2012 (de datum waarop voornoemd verhoor van G1 door de rechter-commissaris heeft plaatsgevonden) aan het dossier is toegevoegd.

In de overweging van het hof dat de verdediging de gelegenheid heeft gehad G1 op ‘essentiële onderdelen’ te ondervragen ‘teneinde de betrouwbaarheid van de getuige hetzij de onjuistheid van de verklaring aan te vechten’, ligt als zijn oordeel besloten dat de verdachte ten aanzien van deze getuige een behoorlijke en effectieve gelegenheid heeft gehad tot het stellen van vragen en dat derhalve artikel 6 lid 3 aanhef en onder d EVRM niet is geschonden. Dit oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk, in aanmerking genomen dat

(i) de verdediging tijdens het verhoor door de rechter-commissaris op 30 oktober 2012 de mogelijkheid heeft gehad om G1 te bevragen;

(ii) de verdediging ten tijde van het verhoor door de rechter-commissaris ervan op de hoogte was dat de verdachte onder meer werd verdacht van het (meermalen) medeplegen van een poging tot doodslag door op medewerkers van de Koninklijke Marine te schieten;

(iii) G1 in de verhoren door de verbalisanten van de Koninklijke Marine reeds had verklaard dat de verdachte op medewerkers van de Koninklijke Marine had geschoten en de verdediging ten tijde van het horen door de rechter-commissaris de beschikking had over de schriftelijke uitwerkingen van deze verhoren;

(iv) G1 ten overstaan van de rechter-commissaris wederom heeft verklaard dat de verdachte op medewerkers van de Koninklijke Marine heeft geschoten; en

(v) de verklaringen van G1, blijkens de door het hof gebezigde bewijsvoering, door het hof in het bijzonder van belang zijn geacht voor de vaststelling dat de verdachte heeft geschoten.

De enkele omstandigheid dat de verdediging ten tijde van het verhoor van G1 door de rechter-commissaris niet de beschikking had over de door G2 op 25 oktober 2012 afgelegde verklaring, doet daaraan niet af.

Opmerking verdient nog het volgende. In de toelichting op het middel worden klachten naar voren gebracht omtrent, kort gezegd, de inspanningen die zijn geleverd om getuigen te (doen) horen, het uitsluitend of in beslissende mate doen steunen van de bewezenverklaring op de verklaringen van G1, alsmede het ontbreken van voldoende compenserende factoren voor de door de verdediging ondervonden beperkingen bij het horen van G1. Deze klachten behoeven geen bespreking, omdat aan die klachten ten grondslag ligt dat de verdachte in het onderhavige geval – anders dan onder 3.4 is overwogen – geen behoorlijke en effectieve gelegenheid tot het stellen van vragen zou hebben gehad.

Het middel faalt.

De verdachte bevindt zich in voorlopige hechtenis. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van zes jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze vijf jaren en acht maanden beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-12-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2762

Zaaknummer: 15/03756

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.F. Faase en M.J. Borgers

Advocaten: T.M.D. Buruma en G.K. Sluiter

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Falende klacht met betrekking tot de uitleg van de begrippen ‘misbruik van uit feitelijke omstandigheden voortvloeiend overwicht’ en ‘misbruik van een kwetsbare positie’ als bedoeld in artikel 273d lid 1 Sr.

Het middel klaagt onder meer dat het hof een onjuiste uitleg heeft gegeven aan de begrippen ‘misbruik van uit feitelijke omstandigheden voortvloeiend overwicht’ en ‘misbruik van een kwetsbare positie’, als bedoeld in artikel 273f lid 1 aanhef en onder 1° Sr, althans de bewezenverklaring in zoverre ontoereikend heeft gemotiveerd.

Vooropgesteld moet worden dat voor de vervulling van de delictsomschrijving van artikel 273f lid 1 aanhef en onder 1° Sr niet nodig is dat de ander daadwerkelijk wordt uitgebuit; het oogmerk van uitbuiting van die ander volstaat (vgl. HR 27 oktober 2009, ECLI:NL:HR:2009:BI7099, NJ 2010/598). De omstandigheid dat [betrokkene 1] na overbrenging naar Nederland niet het door de verdachte en zijn mededaders beoogde werk heeft verricht, staat derhalve aan vervulling van genoemde delictsomschrijving niet in de weg.

Het hof heeft vastgesteld dat [betrokkene 1] op het moment dat zij naar Nederland kwam om te werken noch over voldoende financiële middelen noch over woonruimte beschikte en dat zij de Nederlandse taal niet machtig was. Het oordeel van het hof dat uit deze feitelijke omstandigheden volgt dat zij zich op dat moment ten opzichte van de verdachte en de mededaders in een afhankelijke positie bevond en dat bij de verdachte en de mededaders bij het werven, vervoeren, overbrengen en huisvesten van [betrokkene 1] derhalve sprake was van misbruik van uit feitelijke omstandigheden voortvloeiend overwicht en misbruik van de kwetsbare positie van [betrokkene 1], als bedoeld in artikel 273f lid 1 aanhef en onder 1° Sr, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

In zoverre faalt het middel.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-12-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2771

Zaaknummer: 15/03038

Rechters: A.J. van A Dorst, J. de Hullu en E.F. Faase

Advocaten: K.K. Hansen Löve

Wetsartikelen: 273f Sr

RECHTSPRAAK

Slagende klacht over ontoereikende motivering van de verbeurdverklaring van voorwerpen.

Het middel klaagt dat de verbeurdverklaring van de in het bestreden arrest genoemde voorwerpen ontoereikend is gemotiveerd.

Het hof heeft in de bestreden uitspraak niet vastgesteld dat aan de voorwaarden voor verbeurdverklaring is voldaan. De verbeurdverklaring is daarom niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de verbeurdverklaring van de in het bestreden arrest genoemde voorwerpen, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-12-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2764

Zaaknummer: 15/02716

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: C.P. Wesselink-van Dijk

Wetsartikelen: 359 Sv en 33a Sr

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt terecht dat de bestreden uitspraak geen toereikende vermelding van de bewijsmiddelen bevat, waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend.

Het middel klaagt dat de bestreden uitspraak niet de inhoud van de bewijsmiddelen bevat waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend.

Bij de beoordeling van het middel dient te worden vooropgesteld dat krachtens artikel 511f Sv de schatting van het op geld waardeerbare wederrechtelijk verkregen voordeel slechts kan worden ontleend aan wettige bewijsmiddelen. Ingevolge artikel 511e lid 1 Sv (in eerste aanleg) en artikel 511g lid 2 Sv (in hoger beroep) is op de uitspraak op een vordering tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel artikel 359 lid 3 Sv van overeenkomstige toepassing. Dat betekent dat die uitspraak de bewijsmiddelen moet vermelden waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend met weergave van de inhoud daarvan, voor zover bevattende de voor die schatting redengevende feiten en omstandigheden (vgl. HR 26 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BV9087, *NJ* 2013/544).

De bestreden uitspraak bevat geen toereikende vermelding van de bewijsmiddelen waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend, met weergave van de inhoud daarvan, voor zover bevattende voor de schatting redengevende feiten en omstandigheden. Gelet op hetgeen onder 2.3 is vooropgesteld, is de bestreden uitspraak in zoverre ontoereikend gemotiveerd.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-12-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2765

Zaaknummer: 15/02719

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: C.P. Wesselink-van Dijk

Wetsartikelen: 36e Sr, 511f Sv en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat bewijsuitsluiting het rechtsgevolg moet zijn van het door het hof aangenomen verzuim in de zin van artikel 359a Sv is niet naar behoren met redenen omkleed.

Het middel komt op tegen de door het hof gegeven vrijspraak van het ten laste gelegde en klaagt over het oordeel van het hof dat aan het geconstateerde vormverzuim het rechtsgevolg van bewijsuitsluiting dient te worden verbonden.

Het hof heeft geoordeeld dat sprake is van een onherstelbaar vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv in verband met het ‘niet tijdig en naar behoren’ informeren van de verdachte over ‘de inzet van het (gebrekkig uitgevoerde) bijzondere opsporingsmiddel’, welk opsporingsmiddel bestond uit de inzet van een informant. Voorts heeft het hof dit vormverzuim aangemerkt als ‘een grove veronachtzaming van de belangen van verdachte waardoor tekort is gedaan aan zijn recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak’ en geoordeeld dat ‘al het onderzoeksresultaat dat is verkregen door het handelen van de informant alsmede de vruchten daarvan van het bewijs dienen te worden uitgesloten’.

Het oordeel van het hof dat bewijsuitsluiting het rechtsgevolg moet zijn van het door het hof aangenomen verzuim is niet naar behoren met redenen omkleed. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het hof in zijn overwegingen niet heeft duidelijk gemaakt waarom het – reeds vóór de inhoudelijke behandeling van de strafzaak – herstelde verzuim heeft tekortgedaan aan het recht van de verdachte op een eerlijke behandeling van zijn zaak. Voor zover het middel hierover klaagt, is het terecht voorgesteld.

Bewijsuitsluiting als in artikel 359a Sv voorzien rechtsgevolg kan voorts uitsluitend aan de orde komen indien het bewijsmateriaal door het verzuim is verkregen. In het licht hiervan is het oordeel van het hof dat zich hier een dergelijk geval voordoet eveneens ontoereikend gemotiveerd, omdat niet begrijpelijk is waarom ‘al het onderzoeksresultaat dat is verkregen door het handelen van de informant alsmede de vruchten daarvan’, waaronder begrepen ‘de verhoren van de verdachte en zijn medeverdachten volgend op de aanhouding’, als resultaat van het niet tijdig en naar behoren informeren over het optreden van die informant en derhalve als onrechtmatig verkregen zou moeten worden aangemerkt. Ook in zoverre slaagt

het middel.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verwijst de zaak naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-12-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2778

Zaaknummer: 15/05957

Rechters: W.A.M. van Schendel, van den V Brink en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht met betrekking tot artikel 359 lid 6 Sv. Slagende klacht dat de redelijke termijn van artikel 6 lid 1 EVRM door het hof is geschonden.

Advocaat-generaal A.J. Machielse heeft geconcludeerd tot vernietiging van de strafoplegging in het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden teneinde in zoverre opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel behelst de klacht dat het hof in strijd met artikel 359 lid 6 Sv heeft verzuimd in het arrest in het bijzonder de redenen op te geven die hebben geleid tot het opleggen van een vrijheidsbenemende straf.

Artikel 359 lid 6 eerste volzin Sv luidt:

‘Bij de oplegging van een straf of maatregel die vrijheidsbeneming medebrengt, geeft het vonnis in het bijzonder de redenen op die tot de keuze van deze strafsoort, dan wel tot deze soort maatregel hebben geleid.’

In de rechtspraak van de Hoge Raad wordt het in artikel 359 lid 6 eerste volzin Sv weergegeven vereiste aldus ingevuld dat uit de strafmotivering expliciet moet blijken dat de rechter onder ogen heeft gezien dat hij een straf of maatregel oplegt die onvoorwaardelijke vrijheidsbeneming met zich brengt door in de strafmotivering tot uitdrukking te brengen dat zo’n sanctie wordt opgelegd en die sanctieoplegging te verbinden met in de strafmotivering opgegeven redenen (vgl. HR 27 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2191, NJ 2016/437).

Het hof heeft met zijn hiervoor weergegeven overweging uitdrukkelijk doen blijken dat alleen een (onvoorwaardelijke) gevangenisstraf te dezen passend en geboden is en aldus in overeenstemming met artikel 359 lid 6 Sv in het bijzonder de redenen opgegeven die de opgelegde gevangenisstraf hebben bepaald.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de

cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van twaalf weken.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze elf weken beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-12-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2772

Zaaknummer: 15/03601

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: P.H.L.M. Souren

Wetsartikelen: 359 Sv en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat bewijsuitsluiting het rechtsgevolg moet zijn van het door het hof aangenomen verzuim in de zin van artikel 359a Sv is niet naar behoren met redenen omkleed.

Het middel komt op tegen de door het hof gegeven vrijspraak van het ten laste gelegde en klaagt over het oordeel van het hof dat aan het geconstateerde vormverzuim het rechtsgevolg van bewijsuitsluiting dient te worden verbonden.

Het hof heeft geoordeeld dat sprake is van een onherstelbaar vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv in verband met het ‘niet tijdig en naar behoren’ informeren van de verdachte over ‘de inzet van het (gebrekkig uitgevoerde) bijzondere opsporingsmiddel’, welk opsporingsmiddel bestond uit de inzet van een informant. Voorts heeft het hof dit vormverzuim aangemerkt als ‘een grove veronachtzaming van de belangen van verdachte waardoor tekort is gedaan aan zijn recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak’ en geoordeeld dat ‘al het onderzoeksresultaat dat is verkregen door het handelen van de informant alsmede de vruchten daarvan van het bewijs dienen te worden uitgesloten’.

Het oordeel van het hof dat bewijsuitsluiting het rechtsgevolg moet zijn van het door het hof aangenomen verzuim is niet naar behoren met redenen omkleed. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het hof in zijn overwegingen niet heeft duidelijk gemaakt waarom het – reeds vóór de inhoudelijke behandeling van de strafzaak – herstelde verzuim heeft tekortgedaan aan het recht van de verdachte op een eerlijke behandeling van zijn zaak. Voor zover het middel hierover klaagt, is het terecht voorgesteld.

Bewijsuitsluiting als in artikel 359a Sv voorzien rechtsgevolg kan voorts uitsluitend aan de orde komen indien het bewijsmateriaal door het verzuim is verkregen. In het licht hiervan is het oordeel van het hof dat zich hier een dergelijk geval voordoet eveneens ontoereikend gemotiveerd, omdat niet begrijpelijk is waarom ‘al het onderzoeksresultaat dat is verkregen door het handelen van de informant alsmede de vruchten daarvan’, waaronder begrepen ‘de verhoren van de verdachte en zijn medeverdachten volgend op de aanhouding’, als resultaat van het niet tijdig en naar behoren informeren over het optreden van die informant en derhalve als onrechtmatig verkregen zou moeten worden aangemerkt. Ook in zoverre slaagt

het middel.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verwijst de zaak naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-12-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2777

Zaaknummer: 15/05848

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Slagende klacht dat het hof de bewezenverklaring ontoereikend heeft gemotiveerd.

Advocaat-generaal A.E. Harteveld heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak, doch uitsluitend wat betreft de beslissingen ten aanzien van het onder 4 ten laste gelegde en de strafoplegging, tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, teneinde in zoverre opnieuw te worden berecht en afgedaan, en tot verwerping van het beroep voor het overige.

De middelen klagen dat de bewezenverklaring van het onder 2 en 4 subsidiair ten laste gelegde ontoereikend is gemotiveerd.

Uit de gebezigde bewijsmiddelen kan niet zonder meer worden afgeleid dat het geweld is gepleegd aan de openbare weg, zoals onder 2 en 4 is bewezenverklaard. De bewezenverklaring is in zoverre ontoereikend gemotiveerd.

De middelen slagen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak – voor zover aan zijn oordeel onderworpen – maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 en 4 subsidiair ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-12-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2774

Zaaknummer: 15/01774

Rechters: A.J. van A Dorst, E.F. Faase en M.J. Borgers

Advocaten: S.J. van der Woude

Wetsartikelen: 359 Sv en 141 Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat bewijsuitsluiting het rechtsgevolg moet zijn van het door het hof aangenomen verzuim in de zin van artikel 359a Sv is niet naar behoren met redenen omkleed.

Het middel komt op tegen de door het hof gegeven vrijspraak van het ten laste gelegde en klaagt over het oordeel van het hof dat aan het geconstateerde vormverzuim het rechtsgevolg van bewijsuitsluiting dient te worden verbonden.

Het hof heeft geoordeeld dat sprake is van een onherstelbaar vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv in verband met het ‘niet tijdig en naar behoren’ informeren van de verdachte over ‘de inzet van het (gebrekkig uitgevoerde) bijzondere opsporingsmiddel’, welk opsporingsmiddel bestond uit de inzet van een informant. Voorts heeft het hof dit vormverzuim aangemerkt als ‘een grove veronachtzaming van de belangen van verdachte waardoor tekort is gedaan aan zijn recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak’ en geoordeeld dat ‘al het onderzoeksresultaat dat is verkregen door het handelen van de informant alsmede de vruchten daarvan van het bewijs dienen te worden uitgesloten’.

Het oordeel van het hof dat bewijsuitsluiting het rechtsgevolg moet zijn van het door het hof aangenomen verzuim is niet naar behoren met redenen omkleed. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het hof in zijn overwegingen niet heeft duidelijk gemaakt waarom het – reeds vóór de inhoudelijke behandeling van de strafzaak – herstelde verzuim heeft tekortgedaan aan het recht van de verdachte op een eerlijke behandeling van zijn zaak. Voor zover het middel hierover klaagt, is het terecht voorgesteld.

Bewijsuitsluiting als in artikel 359a Sv voorzien rechtsgevolg kan voorts uitsluitend aan de orde komen indien het bewijsmateriaal door het verzuim is verkregen. In het licht hiervan is het oordeel van het hof dat zich hier een dergelijk geval voordoet eveneens ontoereikend gemotiveerd, omdat niet begrijpelijk is waarom ‘al het onderzoeksresultaat dat is verkregen door het handelen van de informant alsmede de vruchten daarvan’, waaronder begrepen ‘de verhoren van de verdachte en zijn medeverdachten volgend op de aanhouding’, als resultaat van het niet tijdig en naar behoren informeren over het optreden van die informant en derhalve als onrechtmatig verkregen zou moeten worden aangemerkt. Ook in zoverre slaagt

het middel.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verwijst de zaak naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-12-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2779

Zaaknummer: 16/01205

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Nu de verklaring van de verdachte niet alle onderdelen betreft van het bewezenverklaarde, is het oordeel van het hof dat verdachte het bewezenverklaarde heeft bekend in de zin van artikel 359 lid 3 Sv onbegrijpelijk.

Het middel klaagt dat het hof wat betreft de bewezenverklaring van het onder 1 ten laste gelegde ten onrechte heeft volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen als bedoeld in artikel 359 lid 3 Sv, in het bijzonder waar het de bewezenverklaarde roekeloosheid betreft.

Het hof heeft in de bestreden uitspraak wat betreft de bewezenverklaring van het onder 1 ten laste gelegde volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen als bedoeld in de tweede volzin van artikel 359 lid 3 Sv. Nu de verklaring van de verdachte zoals onder 2.3.2 weergegeven niet alle onderdelen betreft van het bewezenverklaarde, is het oordeel van het hof dat de verdachte het bewezenverklaarde heeft bekend in de zin van artikel 359 lid 3 Sv onbegrijpelijk.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak – voor zover aan zijn oordeel onderworpen – maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-12-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2773

Zaaknummer: 15/01499

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.F. Faase en M.J. Borgers

Advocaten: S.J. van der Woude

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht met betrekking tot de motivering van de bewezenverklaring van de poging tot het dwingen tot afgifte van een goed. Slagende klacht dat de redelijke termijn van artikel 6 EVRM is overschreden.

Het middel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring wat betreft de poging tot het dwingen tot afgifte van een goed ontoereikend is gemotiveerd.

De klacht berust kennelijk op de opvatting dat geen sprake kan zijn van een poging tot het dwingen tot afgifte van enig goed als bedoeld in artikel 317 Sr, indien het goed op het moment van de uitvoeringshandeling van de poging (nog) niet tot het vermogen van het slachtoffer behoort en deze daarover (nog) geen beschikkingsmacht heeft. Die opvatting is echter in haar algemeenheid onjuist.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van negen maanden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze acht maanden en drie weken beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-12-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2776

Zaaknummer: 15/02236

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en M.J. Borgers

Advocaten: B.P. de Boer en R. van Leusden

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Geen (voorwaardelijk) opzet in de zin van artikel 184 Sr in het geval verdachte nalaat om nader onderzoek te doen nadat hem mededelingen waren gedaan met betrekking tot een gebiedsverbod op grond van een APV.

Advocaat-generaal P.C. Vegter heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot terugwijzing van de zaak naar het hof, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Het middel klaagt over de motivering van de gegeven vrijspraak.

Het gaat in deze zaak om het volgende. Op de voet van artikel 2.9A APV Amsterdam 2008 (hierna: APV) is – kort gezegd – tegen de verdachte een zogenoemd gebiedsverbod van drie maanden uitgevaardigd. Handelen in strijd met het bij artikel 2.9A APV bepaalde is in artikel 6.1 APV echter niet strafbaar gesteld zodat de verdachte niet vervolgd kon worden ter zake van (onopzettelijke) overtreding van de APV. Verdachte is blijkens de tenlastelegging vervolgd ter zake van handelen in strijd met artikel 184 lid 1 Sr. Dat is een misdrijf waarvoor slechts een veroordeling kan volgen indien de verdachte opzettelijk heeft gehandeld.

Het hof heeft bij de beantwoording van de vraag of de verdachte met het vereiste opzet heeft gehandeld, in aanmerking genomen dat door de politie aan de verdachte mededelingen zijn gedaan omtrent (1) het voornemen van de politie hem voor te dragen voor een gebiedsverbod, (2) de op politie-ervaring gebaseerde prognose van de uitkomst van zo een voordracht, en (3) de wijze waarop een gebiedsverbod zou worden bekendgemaakt. Het hof heeft geoordeeld dat het ‘te ver voert’ het (voorwaardelijk) opzet van de verdachte erop te baseren dat hij heeft nagelaten nader onderzoek te doen nadat hem de hiervoor vermelde mededelingen waren gedaan. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk, ook niet indien in aanmerking wordt genomen dat de verdachte heeft verklaard die mededelingen te hebben begrepen.

Nu dat oordeel de beslissing tot vrijspraak zelfstandig draagt, kan de juistheid van hetgeen het hof heeft overwogen over de wijze waarop het gebiedsverbod is bekendgemaakt, in het

midden blijven.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-12-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2766

Zaaknummer: 15/04054

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.F. Faase

Wetsartikelen: 184 Sr

RECHTSPRAAK

Ontbreken van pleitnotities in het proces-verbaal ter terechtzitting leidt onder omstandigheden tot nietigheid van het onderzoek en de naar aanleiding daarvan gedane uitspraak.

Het middel behelst de klacht dat het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep van 8 september 2015 en de naar aanleiding daarvan gedane uitspraak nietig zijn, aangezien de door de raadvrouw bij die gelegenheid aan het hof overgelegde pleitnotities zich niet bij de stukken van het geding bevinden.

Blijkens het proces-verbaal van voormelde terechtzitting heeft de raadvrouw van de verdachte het woord tot verdediging gevoerd. Het proces-verbaal houdt – voor zover voor de beoordeling van het middel van belang – het volgende in:

‘De verdachte en de raadvrouw voeren het woord tot verdediging. De raadvrouw doet dit aan de hand van haar pleitnotities, die door haar aan het hof worden overgelegd en waarvan de inhoud als hier ingevoegd geldt.’

De in genoemd proces-verbaal vermelde pleitnotities ontbreken bij de aan de Hoge Raad toegezonden stukken. Naar aanleiding van een door de raadsman op de voet van artikel IV lid 3 van het Procesreglement Strafkamer Hoge Raad gedaan verzoek is bij het hof nadere informatie ingewonnen. Op grond van die informatie moet worden aangenomen dat die pleitnotities niet meer beschikbaar zullen komen.

Nu bedoelde pleitnotities ontbreken, valt niet na te gaan of ter terechtzitting meer verweren zijn gevoerd dan wel of aldaar uitdrukkelijk onderbouwde standpunten naar voren zijn gebracht dan de in de bestreden uitspraak genoemde. Dit verzuim strijdt zozeer met een behoorlijke procesorde dat het, nu het onherstelbaar is, nietigheid van het onderzoek en de naar aanleiding daarvan gedane uitspraak meebrengt.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug de zaak naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt

berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-12-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2775

Zaaknummer: 16/00672

Rechters: A.J. van A Dorst, J. de Hullu en V. van den Brink

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 326 Sv en IV Procesreglement Strafkamer Hoge Raad

RECHTSPRAAK

Gedeeltelijke vernietiging wegens slagende klacht dat de bewezenverklaring niet zonder meer uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van het onder 6 ten laste gelegde niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Aangezien de bewezenverklaring van het onder 6 ten laste gelegde niet zonder meer kan worden afgeleid uit de inhoud van de door het hof gebezigde bewijsvoering, is de bestreden uitspraak in zoverre niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak doch uitsluitend wat betreft de beslissingen ten aanzien van het onder 6 ten laste gelegde en de strafoplegging, waaronder niet zijn begrepen de oplegging van de ter zake van de feiten 4 en 8 opgelegde schadevergoedingsmaatregelen ten behoeve van de benadeelde partijen [betrokkene 2] en [betrokkene 3] en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-12-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2769

Zaaknummer: 15/03261

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: J.M. Lintz

Wetsartikelen: 350 Sv, 310 Sr en 47 Sr

RECHTSPRAAK

Aanvraag tot herziening afgewezen.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

In de aanvraag wordt, naar de kern bezien, aangevoerd dat het hof de aanvrager zou hebben vrijgesproken indien het bekend was geweest met de in een rapport van 17 februari 2015 neergelegde uitkomsten van een wapen- en munitieonderzoek waarbij het Nederlands Forensisch Instituut een vuurwapen dat onder [betrokkene 1] is aangetroffen, heeft onderzocht. Uit dit onderzoek blijkt – aldus de aanvraag – dat dit vuurwapen is gebruikt bij het schietincident op 17 maart 2012.

Het hof heeft de aanvrager veroordeeld ter zake van onder meer diefstal met geweld, in vereniging, de dood ten gevolge hebbend, en handelen in strijd met artikel 26 lid 1 Wet wapens en munitie. Het arrest van het hof houdt als feitelijke vaststelling van de gang van zaken in dat de aanvrager en twee andere personen – onder wie de broer van [betrokkene 1], [betrokkene 2] – het verzoek kregen van [betrokkene 1] om op 17 maart 2012 naar Vlaardingen te rijden en daar verdovende middelen te leveren aan het latere slachtoffer. In Vlaardingen hebben de aanvrager en de mededader [betrokkene 2] het slachtoffer beroofd van zijn tas en heeft de aanvrager op het slachtoffer geschoten.

Zoals ook uit de aanvraag blijkt was het hof ten tijde van het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep bekend met het gegeven dat DNA van [betrokkene 1] is gevonden op de huls die op de plaats van het delict is aangetroffen. Blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 26 maart 2014 heeft de advocaat-generaal het woord gevoerd overeenkomstig het door hem overgelegde en in het dossier gevoegde requisitoir. Dit requisitoir houdt onder meer in:

‘Ik ga ervan uit, gezien de DNA-sporen die op de huls zijn aangetroffen en matchen met het DNA-profiel van mededader [betrokkene 1] ([betrokkene 1]) dat deze het wapen aan zijn broer [betrokkene 2] en/of [betrokkene 3] ([betrokkene 3]) heeft geleverd.’

Tegen deze achtergrond wekt het aangevoerde – dat eveneens een verband legt tussen de gebeurtenissen op 17 maart 2012, het daarbij gebruikte vuurwapen en [betrokkene 1] – derhalve niet een ernstig vermoeden als onder 3.1 vermeld.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, zodat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-11-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2720

Zaaknummer: 16/03896

Rechters: A.J.A. van Dorst, V. van den Brink en E.F. Faase

Advocaten: T.S. Kessel

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Slagende klachten met betrekking tot wederrechtelijk verkregen voordeel uit de baten van het in de strafzaak bewezenverklaarde schuldwitwassen.

Het middel komt op tegen de motivering van het hof van de schatting van de hoogte van het wederrechtelijk verkregen voordeel uit de baten van het in de strafzaak bewezenverklaarde 'schuldwitwassen, meermalen gepleegd'.

Het oordeel van het hof berust kennelijk op de opvatting dat de in de bewezenverklaarde periode gestorte bedragen van in totaal MAD 3.347.426,24 (het equivalent van € 299.350), nu zij voorwerp van het bewezenverklaarde feit 'schuldwitwassen' waren, reeds daardoor wederrechtelijk verkregen voordeel vormen. Die opvatting is niet juist (vgl. HR 19 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY5217, NJ 2013/93).

Het middel is terecht voorgesteld.

Het derde middel komt op tegen het oordeel van het hof dat de betrokkene ook wederrechtelijk verkregen voordeel heeft gegenereerd door middel van of uit de baten van 'schuldwitwassen, meermalen gepleegd' in de periode van 1 januari 2001 tot 14 december 2001, terwijl schuldwitwassen in die periode niet strafbaar was. Het vierde middel komt op tegen de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel voor zover daarbij is betrokken wederrechtelijk verkregen voordeel dat is gegenereerd voorafgaand aan de bewezenverklaarde periode, te weten vóór 1 januari 2007.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 19 en 20 zijn de middelen terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-11-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2718

Zaaknummer: 15/03266

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: F.P. Slewe

Wetsartikelen: 36e Sr en 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Falende klachten met betrekking tot het verschoningsrecht van de advocaat en geheimhouderstukken.

De middelen bevatten onder meer de klacht dat de rechtbank de verkeerde maatstaf heeft gehanteerd bij de beoordeling van het door de klager sub 2 gedane beroep op zijn verschoningsrecht met betrekking tot de stukken die onder de klager sub 1 in beslag zijn genomen.

Het volgende moet worden vooropgesteld.

Ingevolge artikel 218 Sv kan degene die uit hoofde van zijn beroep tot geheimhouding verplicht is, zich in rechte op zijn verschoningsrecht beroepen omtrent hetgeen waarvan de wetenschap aan hem als zodanig is toevertrouwd. Het gaat daarbij om de wetenschap die een verschoningsgerechtigde heeft verkregen in de uitoefening van zijn beroep. Een advocaat komt daarom alleen een verschoningsrecht toe in het kader van zijn juridische dienstverlening aan een rechtzoekende die zich tot hem heeft gewend vanwege zijn hoedanigheid van advocaat (vgl. HR 10 november 2015, ECLI:NL:HR:2015:3258).

De aard van de bevoegdheid tot verschoning van een advocaat, brengt mee dat het oordeel omtrent de vraag of brieven of geschriften object van de bevoegdheid tot verschoning uitmaken in beginsel toekomt aan die advocaat. Indien deze zich op het standpunt stelt dat het gaat om brieven en geschriften die noch voorwerp van het strafbare feit uitmaken noch tot het begaan daarvan gediend hebben en waarvan kennisneming zou leiden tot schending van het beroepsgeheim, dient dit standpunt door de organen van politie en justitie te worden geëerbiedigd, tenzij redelijkerwijze geen twijfel erover kan bestaan dat dit standpunt onjuist is. Daarbij doet niet ter zake of de in het geding zijnde geschriften zich bij de advocaat zelf of bij diens cliënt bevonden (vgl. HR 2 maart 2010, ECLI:NL:HR:2010:BJ9262).

In de onderhavige zaak gaat het om geschriften van de hand van de klager sub 1, de verdachte, die zijn aangetroffen in zijn cel en waarvan de inhoud nog niet aan zijn raadsman, de klager sub 2, was meegedeeld. Ook geschriften waarvan de inhoud nog niet aan de raadsman is medegedeeld, kunnen in uitzonderingsgevallen object uitmaken van het verschoningsrecht

van de advocaat. Daarvoor is van belang of op grond van in aanmerking komende feiten of omstandigheden aannemelijk is dat de inhoud van die geschriften daadwerkelijk bestemd is om door de cliënt aan de advocaat in de uitoefening van zijn beroep te worden toevertrouwd. Ook in zo een geval is het in beginsel aan de verschoningsgerechtigde om te beoordelen of, het voorgaande in aanmerking genomen, die geschriften object van zijn verschoningsrecht uitmaken, tenzij redelijkerwijs geen twijfel erover kan bestaan dat dit standpunt onjuist is.

De namens de klager sub 2 geformuleerde klacht houdt in dat de rechtbank bij de beoordeling van de vraag of de 'overige in beslag genomen stukken' geheimhouderstukken zijn, niet de juiste maatstaf heeft toegepast. Die klacht mist feitelijke grondslag. De rechtbank heeft vooropgesteld dat het in de eerste plaats aan de verschoningsgerechtigde is om te beoordelen of de bedoelde stukken object uitmaken van zijn verschoningsrecht, tenzij redelijkerwijze geen twijfel erover kan bestaan dat het standpunt van de verschoningsgerechtigde niet juist is. In de gegeven omstandigheden diende de rechtbank daarbij ook te beoordelen, zoals zij heeft gedaan, of aannemelijk is dat de door de klager sub 1 gemaakte aantekeningen op de desbetreffende stukken bestemd waren om inhoudelijk aan de advocaat in de uitoefening van zijn beroep te worden toevertrouwd. Aldus heeft de rechtbank niet een onjuiste maatstaf toegepast.

De namens de officier van justitie geformuleerde klacht heeft betrekking op de drie in de overwegingen van de rechtbank genoemde notities die door haar als geheimhouderstukken zijn aangemerkt. Bij de beoordeling van die stukken zou de rechtbank niet de juiste maatstaf hebben toegepast. De klacht berust op de opvatting dat in het geval de inhoud van de door de cliënt gemaakte notities nog niet aan de verschoningsgerechtigde is toevertrouwd, het in 3.2.3 genoemde criterium niet van toepassing is. Die opvatting is onjuist.

Het namens de officier van justitie voorgestelde middel klaagt voorts dat de rechtbank ten onrechte, althans onbegrijpelijk dan wel onvoldoende gemotiveerd heeft geoordeeld dat de in de beschikking genoemde drie notities als geheimhouderstukken zijn aan te merken.

Bij de beoordeling door de rechter of notities waarvan de inhoud nog niet aan de verschoningsgerechtigde ter kennis is gebracht, als geheimhouderstukken kunnen worden aangemerkt, is van belang of die notities, gezien de aard en de inhoud daarvan, kunnen worden aangemerkt als bevattende informatie die door een cliënt aan een advocaat in de uitoefening van zijn beroep pleegt te worden toevertrouwd en of aannemelijk is dat die informatie in het concrete geval daadwerkelijk bestemd is om door de cliënt aan de advocaat te worden meegegeeld.

Gelet op het voorgaande is het oordeel van de rechtbank dat de stukken, te weten

- een kennelijk uit een schrift gescheurd velletje, met opschrift “voorbereiding verhoor”;
- een half schrijfblokvel, waarvan de tekst begint met “Rotterdam camera's/vuilnisbakken”;
- een schrijfblokvel met aanhef aan de ene kant “nog te verrichten onderzoek” en aan de andere kant “Forensisch, digitaal & getuigenverklaringen”;

zijn aan te merken als geheimhouderstukken, niet onbegrijpelijk en is het toereikend gemotiveerd. Voor verdere toetsing van dit oordeel is in cassatie geen plaats.

Het namens de klager sub 2 voorgestelde middel bevat vervolgens de klacht dat de rechtbank onbegrijpelijk dan wel ontoereikend gemotiveerd heeft geoordeeld dat de in de beschikking bedoelde ‘overige in beslag genomen stukken’ geen geheimhouderstukken betreffen.

Gelet op hetgeen in 3.4.2 is overwogen, is het bedoelde oordeel van de rechtbank niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd. Voor verdere toetsing van dit oordeel is in cassatie geen plaats.

De middelen zijn tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt dat de rechtbank ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, heeft geoordeeld ‘dat de overige in beslag genomen stukken géén geheimhouderstukken betreffen’.

Namens de klager sub 1 is bij de rechtbank een klaagschrift ingediend dat strekt tot – kort gezegd – opheffing van het beslag op onder hem in beslag genomen stukken op de grond dat deze stukken object zijn van het verschoningsrecht van zijn raadsman. Ook door de raadsman is een daartoe strekkend klaagschrift bij de rechtbank ingediend.

Zoals is beslist in het arrest van de Hoge Raad van 13 oktober 2015, ECLI:NL:HR:2015:3076, *NJ* 2016/8, dient in de beklagzaak van de beslagene die niet de verschoningsgerechtigde is, het oordeel in de beklagprocedure van de verschoningsgerechtigde, als dat onherroepelijk is geworden, tot uitgangspunt te worden genomen. Indien in die laatste procedure onherroepelijk is beslist dat inbeslagneming van de desbetreffende brieven of andere stukken in strijd is met het verschoningsrecht, is het klaagschrift van de beslagene in zoverre gegrond en is kennisneming van die bescheiden niet toegestaan. In het geval dat het beroep van de verschoningsgerechtigde op zijn verschoningsrecht ongegrond wordt verklaard, moet de beslagene niet-ontvankelijk worden verklaard in zijn klaagschrift voor zover het de klachten met betrekking tot het verschoningsrecht betreft.

Nu op grond van hetgeen in 3.5 en 3.6 is overwogen het door de klager sub 2 ingestelde cassatieberoep zal worden verworpen, dient de klager sub 1 bij gebrek aan belang in zijn

cassatieberoep niet-ontvankelijk te worden verklaard.

De Hoge Raad verklaart de klager sub 1 niet-ontvankelijk in het beroep en verwerpt de overige beroepen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2686

Zaaknummer: 16/03010

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en A.L.J. van Strien

Advocaten: D.J.G.J. Cornelissen en J.L. Baar

Wetsartikelen: 98 Sv, 218 Sv, 552a Sv en 552d Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof inzake de zeer beperkte overschrijding van de redelijke termijn is niet onbegrijpelijk.

Advocaat-generaal E.J. Hofstee heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot een zodanige op artikel 440 Sv gebaseerde beslissing als de Hoge Raad gepast zal voorkomen.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof met betrekking tot de overschrijding van de redelijke termijn in hoger beroep na terugwijzing van de zaak door de Hoge Raad.

Bij de beoordeling van het middel dient het volgende te worden vooropgesteld. Het oordeel van de feitenrechter inzake de redelijke termijn kan in cassatie slechts in beperkte mate worden getoetst, in die zin dat de Hoge Raad alleen kan onderzoeken of het oordeel niet blijkt geeft van een onjuiste rechtsopvatting en niet onbegrijpelijk is in het licht van alle omstandigheden van het geval. Van onbegrijpelijkheid zal overigens niet licht sprake zijn omdat een dergelijk oordeel sterk verweven pleegt te zijn met waarderingen van feitelijke aard die zich onttrekken aan een beoordeling door de cassatierechter. Ook het rechtsgevolg dat de feitenrechter heeft verbonden aan de door hem vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn, kan slechts op zijn begrijpelijkheid worden getoetst (vgl. HR 17 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2578, NJ 2008/358, r.o. 3.7).

Kennelijk heeft het hof bij zijn oordeel over de overschrijding van de redelijke termijn betrokken – hetgeen het mocht doen – dat het onderzoek ter terechtzitting op 20 maart 2015 op verzoek van de raadsman van de betrokkene is geschorst. Gelet daarop alsmede op hetgeen onder 2.3 is vooropgesteld, is het oordeel van het hof dat te dezen sprake is van een zeer beperkte overschrijding van de redelijke termijn van ongeveer twee maanden, niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-11-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2657

Zaaknummer: 15/03863

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.F. Faase

Advocaten: J. Michels

Wetsartikelen: 36e Sr en 511b Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat artikel 36e lid 7 Sr kan worden toegepast, welk oordeel enkel is gebaseerd op de overweging dat de veroordeelden geen inzicht hebben willen verschaffen over de wijze waarop de buit/het voordeel is verdeeld, is ontoereikend gemotiveerd.

Het middel bevat de klacht dat het hof de schatting van het door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel en de beslissing tot oplegging van een hoofdelijke betalingsverplichting, ontoereikend heeft gemotiveerd.

Bij de bepaling van het wederrechtelijk verkregen voordeel dient te worden uitgegaan van het voordeel dat de betrokkene in de concrete omstandigheden van het geval daadwerkelijk heeft behaald. Met de in artikel 36e lid 7 Sr vervatte regeling van een hoofdelijke betalingsverplichting is niet beoogd af te doen aan het reparatoire karakter van de ontnemingsmaatregel. Het opleggen van een hoofdelijke betalingsverplichting voor het gehele bedrag van het wederrechtelijk verkregen voordeel, zonder dat is kunnen worden vastgesteld dat de 'schuldenaar' dat voordeel heeft verkregen, zal doorgaans in strijd zijn met het uitgangspunt dat slechts voordeel kan worden ontnomen dat de betrokkene in de concrete omstandigheden van het geval daadwerkelijk heeft behaald. Alleen indien het verkregen wederrechtelijk voordeel als 'gemeenschappelijk voordeel' kan worden aangemerkt waarover ieder van de mededaders kan beschikken of heeft kunnen beschikken, tast oplegging van een hoofdelijke betalingsverplichting het karakter van de ontnemingsmaatregel niet aan. Dit 'gemeenschappelijk voordeel' kan dan aan ieder van de mededaders voor het geheel worden toegerekend. Indien door twee of meer personen een strafbaar feit is gepleegd dat wederrechtelijk voordeel heeft opgeleverd, kan daaraan niet zonder meer de conclusie worden verbonden dat het verkregen voordeel als 'gemeenschappelijk voordeel' moet worden aangemerkt. Het hangt af van de omstandigheden van het geval wanneer daarvan sprake zal zijn (vgl. HR 7 april 2015, ECLI:NL:HR:2015:884, NJ 2015/325).

Het hof heeft het door de betrokkene tezamen met zijn mededaders wederrechtelijk verkregen voordeel geschat op in totaal € 70.910,66 en heeft aan de betrokkene een hoofdelijke betalingsverplichting opgelegd ter ontneming van dat bedrag. Gelet op hetgeen in 2.3 is

overwogen is het oordeel van het hof dat artikel 36e lid 7 Sr kan worden toegepast, welk oordeel enkel gebaseerd is op de overweging dat 'de veroordeelden geen inzicht [hebben] willen verschaffen over de wijze waarop de buit/het voordeel is verdeeld', ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-11-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2648

Zaaknummer: 14/05232

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Bijlage bij e-mail kan onder omstandigheden als een rechtsgeldige volmacht tot de instelling van een rechtsmiddel worden beschouwd.

Advocaat-generaal E.J. Hofstee heeft geconcludeerd dat de verdachte niet-ontvankelijk zal worden verklaard in het beroep.

Artikel 450 lid 1 t/m 3 Sv luidt, voor zover hier van belang:

‘1. Het aanwenden van de rechtsmiddelen, bedoeld in artikel 449, kan ook geschieden door tussenkomst van:

a. een advocaat, indien deze verklaart daartoe door degene die het rechtsmiddel aanwendt, bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd;

b. een vertegenwoordiger die daartoe persoonlijk, door degene die het rechtsmiddel aanwendt, bij bijzondere volmacht schriftelijk is gemachtigd.

2. Indien de overeenkomstig het eerste lid gemachtigde hoger beroep tegen de einduitspraak instelt, brengt de machtiging tevens mede dat de gemachtigde de oproeping van de verdachte voor de terechtzitting in hoger beroep in ontvangst neemt.

3. Aan een schriftelijke bijzondere volmacht, verleend aan een medewerker ter griffie, tot het voor de verdachte aanwenden van het rechtsmiddel wordt slechts gevolg gegeven indien de verdachte daarbij instemt met het door deze medewerker ter griffie van het gerecht waar het rechtsmiddel wordt ingesteld voor de verdachte aanstonds in ontvangst nemen van de oproeping. De verdachte geeft een adres op voor de ontvangst van een afschrift van de dagvaarding.’

In zijn arrest van 22 december 2009, ECLI:NL:HR:2009:BJ7810, NJ 2010/102, r.o. 3.5, heeft de Hoge Raad beslist dat een door de verdachte bepaaldelijk gevolmachtigde advocaat op de wijze van artikel 450 lid 3 Sv beroep in cassatie kan instellen door middel van het verlenen van een daartoe strekkende schriftelijke bijzondere volmacht aan een griffiemedewerker. Een e-mailbericht is niet zo een schriftelijke volmacht (vgl. HR 10 november 2015,

ECLI:NL:HR:2015:3253, *NJ* 2015/473).

Een als bijlage bij een e-mail gevoegde brief, inhoudende een schriftelijke volmacht waarmee een advocaat een griffiemedewerker machtigt om namens de verdachte een rechtsmiddel aan te wenden, moet echter wel als zo een schriftelijke volmacht worden aangemerkt, mits:

(i) het e-mailbericht, met bijlage, is verzonden naar een e-mailadres dat door het gerecht is aangewezen voor communicatie met de griffiemedewerkers inzake de aanwending van rechtsmiddelen in strafzaken en

(ii) de schriftelijke volmacht voldoet aan de in HR 22 december 2009, ECLI:NL:HR:2009:BJ7810, *NJ* 2010/102 geformuleerde eisen.

In het onderhavige geval gaat het om een als bijlage bij een e-mail gevoegde brief, inhoudende een schriftelijke volmacht waarmee een advocaat een griffiemedewerker machtigt om namens de verdachte een rechtsmiddel aan te wenden, die voldoet aan de in voormeld arrest geformuleerde eisen, waarbij die e-mail is verzonden naar het e-mailadres dat door het gerecht is aangewezen voor communicatie met griffiemedewerkers inzake de aanwending van rechtsmiddelen in strafzaken. Zo een bijlage dient als een rechtsgeldige volmacht tot de instelling van een rechtsmiddel te worden beschouwd.

De griffiemedewerker heeft verzuimd dag en uur van ontvangst op voormelde brief aan te tekenen. Daarin vindt de Hoge Raad aanleiding de verdachte ontvankelijk te achten in het cassatieberoep.

Opmerking verdient dat in gevallen waarin het gerecht de mogelijkheid van communicatie per e-mail met de griffiemedewerkers inzake de aanwending van rechtsmiddelen in strafzaken heeft opengesteld het, teneinde onzekerheid te vermijden over het tijdstip waarop het rechtsmiddel is aangewend, aanbeveling verdient dat de medewerker van de griffie een uitdraai van het e-mailbericht, met vermelding van dag en uur van ontvangst, alsmede van de bijlage bij dat e-mailbericht hecht aan de akte instellen rechtsmiddel.

Opmerking verdient voorts dat de Wet digitale processtukken Strafvordering (*Stb.* 2016, 90) zal voorzien in de mogelijkheid om een volmacht over te dragen met behulp van een 'elektronische voorziening' als bedoeld in artikel 450 lid 4 (nieuw) Sv. Deze bepaling luidt met ingang van de datum van inwerkingtreding van die wet:

'De volmacht, bedoeld in het derde lid, kan worden overgedragen met behulp van een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen elektronische voorziening. De ontvangst van de volmacht wordt bevestigd. Als de dag en het tijdstip waarop de volmacht is ontvangen gelden

de dag en het tijdstip van vastlegging van de volmacht in de aangewezen elektronische voorziening. De volmacht wordt bij de processtukken gevoegd. Bij algemene maatregel van bestuur worden nadere regels gesteld over het gebruik van de elektronische voorziening.'

Indien door een gerecht daadwerkelijk de mogelijkheid is opengesteld door middel van de bovengenoemde elektronische voorziening een rechtsmiddel aan te wenden, kan dat voor dat gerecht aanleiding zijn om de mogelijkheid van communicatie per e-mail met de griffiemedewerkers inzake de aanwending van rechtsmiddelen in strafzaken niet (langer) open te stellen.

De Hoge Raad verwijst de zaak naar de rolzitting van 6 december 2016 en houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-11-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2654

Zaaknummer: 15/00332

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 450 Sv

RECHTSPRAAK

Hoge Raad verklaart betrokkene niet-ontvankelijk wegens schending voorschrift artikel 437 lid 2 Sv.

Het middel behelst een klacht die is gericht tegen de beslissing van het hof in de met deze zaak samenhangende strafzaak die bij de Hoge Raad in behandeling is onder nummer 15/00780. Als een middel van cassatie als in de wet bedoeld, kan slechts gelden een duidelijke en stellige klacht over de schending van een bepaalde rechtsregel en/of het verzuim van een toepasselijk vormvoorschrift door de rechter die de bestreden uitspraak heeft gewezen. Het middel voldoet niet aan dit vereiste, zodat het onbesproken moet blijven.

Nu de betrokkene niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de betrokkene in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de betrokkene niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-11-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2651

Zaaknummer: 15/00784

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: M.T. de Vaal

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

Hoge Raad herstelt misslag van het hof met betrekking tot het vaststellen van de proeftijd.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte een proeftijd van drie jaren heeft vastgesteld.

Het hof heeft de verdachte veroordeeld ter zake van belaging, bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht en eenvoudige belediging, begaan in de periode van 19 januari 2011 tot en met 18 augustus 2011. Het dictum van het bestreden arrest houdt onder meer het volgende in:

‘Veroordeelt de verdachte tot een gevangenisstraf voor de duur van 376 (driehonderdzesenzeventig) dagen.

Bepaalt dat een gedeelte van de gevangenisstraf, groot 180 (honderdtachtig) dagen, niet ten uitvoer zal worden gelegd, tenzij de rechter later anders mocht gelasten omdat de verdachte zich voor het einde van een proeftijd van 3 (drie) jaren aan een strafbaar feit heeft schuldig gemaakt.’

Blijkens hetgeen hiervoor is weergegeven heeft het hof een proeftijd van drie jaren vastgesteld wat betreft de naleving van de algemene voorwaarde. Het hof heeft deze proeftijd ten onrechte aldus vastgesteld nu deze – gelet op het in deze zaak nog geldende artikel 14b lid 2 (oud) Sr in verbinding met artikel 14c lid 1 (oud) Sr – ten hoogste twee jaren kon bedragen.

Het middel is gegrond. De Hoge Raad zal deze misslag herstellen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend ten aanzien van de vastgestelde proeftijd van drie jaren, bepaalt de proeftijd op twee jaren en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-11-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2658

Zaaknummer: 15/01998

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: L.E.G. van der Hut

Wetsartikelen: 14b (oud) Sr en 14c (oud) Sr

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijkverklaring wegens gebrek aan belang bij beroep tegen de beschikking van de rechtbank.

De aanvullende conclusie van de advocaat-generaal houdt onder meer in:

‘4. Op 7 juni 2016 heb ik een conclusie genomen in deze zaak waarin ik concludeerde tot vernietiging van de bestreden beschikking.

5. Inmiddels heeft zich een aantal feiten en omstandigheden voorgedaan waarin ik aanleiding heb gezien om aanvullend te concluderen. Het gaat om het volgende.

6. Bij akte rechtsmiddel van 18 juli 2016 heeft mr. T. Arkesteijn namens [klaagster 5] en [klager 2] de cassatieberoepen (552a en 552p) ingetrokken, kennelijk omdat het rechtshulpverzoek van de Zwitserse autoriteiten op 7 juli 2016 is ingetrokken, hetgeen op 15 augustus 2016 door het Ministerie van Veiligheid en Justitie, afdeling AIRS aan de strafgriffie van de Hoge Raad per fax is bevestigd. Daarop zijn op 1 augustus 2016 en op 7 september 2016 alle inbeslaggenomen voorwerpen aan klager [klager 2] teruggegeven.

7. Bij brief van 8 juli 2016 heeft mr. Dieben namens [klaagster 4] , [klager 1] en [klager 3] de Hoge Raad bericht dat de Zwitserse autoriteiten het rechtshulpverzoek hebben ingetrokken. In de brief staat tevens dat met betrekking tot het antwoord op de vraag of en, zo ja, welke gevolgen een en ander dient te hebben voor de door hen ingestelde cassatieberoepen, [klaagster 4] , [klager 1] en [klager 3] zich refereren aan het oordeel van de Hoge Raad. Deze partijen hebben het cassatieberoep dus niet ingetrokken.’

Gelet op het evenweergegevene hebben de klagers geen belang meer bij hun beroep tegen de beschikking van de rechtbank zodat zij daarin niet-ontvankelijk moeten worden verklaard.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-11-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2656

Zaaknummer: 15/02294

Advocaten: Th.O.M. Dieben, J. Kuiper en T. Arkesteijn

Wetsartikelen: 552p Sv

RECHTSPRAAK

Daar ingevolge artikel 427 Sv het beroep in cassatie slechts door de verdachte en het OM kan worden ingesteld, verklaart de Hoge Raad degene namens wie de beroepen in cassatie zijn ingesteld, daarin niet-ontvankelijk.

Advocaat-generaal A.E. Harteveld heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep voor zover dat is gericht tegen de uitspraak van 16 september 2014, tot vernietiging van de uitspraak van 5 november 2014 en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Amsterdam opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Degene op wiens naam een vonnis of arrest staat, moet worden aangemerkt als degene te wiens laste die uitspraak is geweest. Die persoon is de verdachte in de strafzaak.

Ingevolge artikel 427 Sv kan het beroep in cassatie slechts worden ingesteld door de verdachte en het Openbaar Ministerie.

Gelet hierop en in aanmerking genomen dat, zoals onder 2 sub (v) en (viii) is weergegeven, degene namens wie blijkens de daarvan opgemaakte aktes de cassatieberoepen zijn ingesteld, stelt niet de verdachte te zijn te wiens laste de bestreden beslissingen zijn geweest, kan deze niet in de beroepen worden ontvangen.

Opmerking verdient nog het volgende. De bij het onder 2.1 sub (ii) vermelde vonnis uitgesproken veroordeling betreft 'de verdachte, zich noemende [A], geboren op [geboortedatum] 1984 te [geboorteplaats], zonder bekende woon- of verblijfplaats hier ten lande, aan wie de als bijlage I gevoegde foto en registratiekaart toebehoren'. Het is, voor zover de tenuitvoerlegging van dit vonnis is toegelaten, uitsluitend deze persoon op wie de tenuitvoerlegging van de bij het vonnis opgelegde straffen betrekking mag hebben.

De Hoge Raad verklaart degene namens wie de beroepen in cassatie zijn ingesteld, daarin niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-11-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2652

Zaaknummer: 14/05793

Advocaten: Th.O.M. Dieben en G.A. Jansen

Wetsartikelen: 427 Sv

RECHTSPRAAK

Slagende klacht met betrekking tot het niet naleven van het voorschrift in artikel 51 Sv.

Het middel klaagt dat in hoger beroep het voorschrift van artikel 51 Sv niet is nageleefd.

Ter staving van deze klacht zijn aan de cassatieschriftuur de volgende stukken gehecht:

(i) Een afschrift van een brief van 9 juli 2013 van mr. L.A.R. Newoor, advocaat te Rotterdam, gericht aan de strafgriffie van het Hof Den Haag, betreffende ‘stelbrief’ onder vermelding van een van de parketnummers in eerste aanleg van de strafzaak tegen de verdachte (10/091691-13). Deze als stelbrief aan te merken brief houdt in dat mr. Newoor zich heeft gesteld als raadsman van de verdachte in de procedure in hoger beroep met het verzoek hem op de hoogte te houden van de verdere ontwikkelingen. (ii) Een ‘verzend controle rapport’ waaruit kan worden afgeleid dat deze brief op 10 juli 2013 om 14:36 uur per fax is verzonden naar het toenmalige faxnummer van de strafgriffie van het Hof Den Haag.

De hiervoor genoemde stukken bevinden zich niet bij de ingevolge het bepaalde in artikel 434 lid 1 Sv door de griffier van het hof aan de griffier van de Hoge Raad gezonden stukken van het geding.

Bij de cassatieschriftuur is niet overgelegd een brief van de griffier van het hof waarin de ontvangst van deze stelbrief is bevestigd. Een dergelijke ontvangstbevestiging bevindt zich evenmin bij de aan de Hoge Raad toegezonden stukken van het geding. Het moet daarom ervoor worden gehouden dat die stelbrief van de advocaat niet aanwezig was in het dossier dat het hof ter beschikking stond bij de behandeling van de onderhavige strafzaak in hoger beroep.

De inhoud van het onder 2.3. sub (ii) genoemde ‘verzend controle rapport’, dat het juiste parketnummer van de zaak in eerste aanleg bevat, biedt echter voldoende grond voor het ernstig vermoeden dat die brief wel ter griffie van het hof is ontvangen doch aldaar vervolgens in het ongereede is geraakt. In cassatie moet daarom ervan worden uitgegaan dat mr. Newoor zich in hoger beroep als raadsman had gesteld.

Bij de stukken bevindt zich het dubbel van de dagvaarding in hoger beroep. Noch uit mededelingen gesteld op dat dubbel noch uit enig ander aan de Hoge Raad gezonden stuk kan blijken dat een afschrift van die dagvaarding aan mr. Newoor is gezonden. Blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep is aldaar noch de verdachte noch diens raadsman verschenen. Vervolgens heeft het hof de verdachte met toepassing van artikel 416 lid 2 Sv niet-ontvankelijk verklaard in het ingestelde hoger beroep.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen, in onderlinge samenhang beschouwd, vloeit het ernstige vermoeden voort dat ten aanzien van de dagvaarding in hoger beroep het voorschrift vervat in de tweede volzin van artikel 51 Sv niet is nageleefd.

Dit in het belang van de verdachte gegeven voorschrift is van zo grote betekenis dat, al is dit niet uitdrukkelijk in de wet bepaald, de niet-nakoming ervan moet worden geacht aan een geldige behandeling van de zaak ter terechtzitting buiten tegenwoordigheid van de verdachte en diens raadsman in de weg te staan.

Het middel is terecht voorgesteld.

Het middel klaagt dat het aanwezigheidsrecht van de verdachte in hoger beroep is geschonden.

Uit de in de conclusie onder 11 genoemde stukken – aan de herkomst en betrouwbaarheid waarvan in redelijkheid niet behoeft te worden getwijfeld – moet worden afgeleid dat de verdachte ten tijde van de behandeling van zijn zaak in hoger beroep uit anderen hoofde was gedetineerd, zodat de beslissing van het hof om tegen de verdachte verstek te verlenen en het onderzoek ter terechtzitting voort te zetten, achteraf bezien onjuist was. Gelet op het grote belang van de verdachte om bij de behandeling van zijn zaak aanwezig te zijn brengt het vorenoverwogene mee dat de verdachte de mogelijkheid dient te hebben om zijn zaak alsnog in hoger beroep in zijn tegenwoordigheid te doen behandelen. Dit leidt ertoe dat het bestreden arrest moet worden vernietigd en dat de zaak moet worden teruggewezen opdat deze opnieuw wordt berecht en afgedaan.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-11-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2721

Zaaknummer: 15/04177

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: O.J. Much

Wetsartikelen: 51 Sv

RECHTSPRAAK

Hoge Raad herstelt verzuim ambtshalve door de uitlevering toelaatbaar te verklaren voor de feiten die zijn omschreven in de bij het uitleveringsverzoek overgelegde stukken.

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft het advies aan de gouverneur van Curaçao tot uitlevering van de opgeëiste persoon aan de Verenigde Staten van Amerika over te gaan en tot niet-ontvankelijkverklaring van de vordering van de procureur-generaal van Curaçao tot advies over de toelaatbaarheid van de uitlevering van de opgeëiste persoon aan de Verenigde Staten van Amerika.

Het middel klaagt dat artikel 6 EVRM en artikel 14 en 15 van het Uitleveringsbesluit van Aruba, Curaçao en Sint Maarten zijn geschonden, doordat het hof zijn advies heeft gericht aan zowel de gouverneur van Curaçao als de gouverneur van Sint Maarten.

Blijkens de toelichting steunt het middel op de opvatting dat, nu het aan Curaçao gerichte verzoek om uitlevering van de opgeëiste persoon reeds in behandeling was genomen, het hof hetzelfde vervolgens aan Sint Maarten gedane verzoek om uitlevering niet in behandeling had mogen nemen en zijn advies enkel had dienen te richten aan de gouverneur van Curaçao. Die opvatting is onjuist, zodat het middel faalt.

De bestreden uitspraak vermeldt dat het daarin vervatte advies van het hof is gericht ‘aan de Gouverneurs van Curaçao en Sint Maarten’. De Hoge Raad verstaat de bestreden uitspraak aldus dat het advies is gericht aan de gouverneur van Curaçao voor het geval dat de opgeëiste persoon in dat land wordt aangetroffen en dat het is gericht aan de gouverneur van Sint Maarten voor het geval dat de opgeëiste persoon in dat land wordt aangetroffen.

Het hof heeft de uitlevering van de opgeëiste persoon aan de Verenigde Staten van Amerika toelaatbaar verklaard ter strafvervolgung ‘ter zake van voornoemde feiten’.

De bestreden uitspraak behelst evenwel niet een omschrijving van ‘voornoemde’ feiten waarvoor de uitlevering kan worden toegestaan. De Hoge Raad zal dit verzuim herstellen door

de uitlevering toelaatbaar te verklaren voor de feiten die zijn omschreven in na te noemen door de verzoekende staat bij het uitleveringsverzoek overgelegde stukken.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend voor zover het hof heeft verzuimd de feiten waarvoor de uitlevering kan worden toegestaan, genoegzaam te vermelden, verklaart de uitlevering toelaatbaar voor de feiten zoals omschreven in de (supplemental) Affidavit in support of request for extradition, van R. Capone, Assistent United States Attorney of the Southern District of New York, van 21 oktober 2013, 27 november 2013 en 18 juni 2014 en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-11-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2598

Zaaknummer: 16/01107

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: C. Reijntjes-Wendenburg

Wetsartikelen: 28 Uw

RECHTSPRAAK

Falende klacht met betrekking tot afwijzing van het verzoek tot voeging in het dossier van de stukken van de hoofdzaak.

De middelen bevatten onder meer de klacht dat het hof de (voorwaardelijke) verzoeken tot het horen van getuigen en tot voeging in het dossier van de stukken van de hoofdzaak, ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, heeft afgewezen.

De in de middelen bedoelde afwijzende beslissingen van het hof betreffen beslissingen die zijn gegeven op de voet van artikel 328 en 331 lid 1 Sv in verbinding met artikel 315 Sv, welke bepalingen ingevolge artikel 511g lid 2 Sv en artikel 415 lid 1 Sv ook in hoger beroep van toepassing zijn, alsook op de voet van artikel 418 lid 3 Sv in verbinding met artikel 511g lid 2 Sv. Op die beslissingen heeft artikel 322 lid 4 Sv geen betrekking.

Nu het onderzoek ter terechtzitting van 11 december 2014 opnieuw is aangevangen, moeten de middelen onbesproken blijven voor zover deze zien op de afwijzende beslissingen van het hof die zijn genomen op de terechtzittingen voorafgaand aan het opnieuw aanvangen van het onderzoek ter terechtzitting. De klacht kan reeds om die reden niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-11-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2583

Zaaknummer: 15/01085

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.F. Faase en M.J. Borgers

Advocaten: S.T. van Berge Henegouwen

Wetsartikelen: 322 Sv

RECHTSPRAAK

Slagend middel met betrekking tot een gebrek in de schriftelijke volmacht.

Het middel komt op tegen de niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het hoger beroep.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-11-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2655

Zaaknummer: 15/03552

Rechters: A.J.A. van Dorst, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: M. van Dam

Wetsartikelen: 450 Sv

RECHTSPRAAK

OM niet-ontvankelijk in vervolging gelet op de verplichting tot deelname aan het alcoholslotprogramma ten aanzien van hetzelfde feit.

Het middel klaagt dat te dezen sprake is van een dubbele vervolging aangezien naar aanleiding van feit 2 tegen de verdachte de onderhavige strafvervolging is ingesteld én mede naar aanleiding van hetzelfde feit aan hem de verplichting is opgelegd tot deelname aan het alcoholslotprogramma (hierna: asp).

In zijn arrest van 3 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:434, NJ 2015/256 heeft de Hoge Raad het volgende overwogen:

‘4.4. Tegen de achtergrond van het hiervoor overwogene is bij de huidige Nederlandse regelgeving de strafvervolging van een verdachte ter zake van het rijden onder invloed van alcoholhoudende drank in strijd met de beginselen van een goede procesorde in die gevallen waarin de verdachte op grond van datzelfde feit de onherroepelijk geworden verplichting tot deelname aan het asp is opgelegd. Die beginselen van een goede procesorde kunnen immers meebrengen – en brengen in de hier aan de orde zijnde gevallen ook mee – dat een inbreuk op het beginsel dat iemand niet twee maal kan worden vervolgd en bestraft voor het begaan van hetzelfde feit, de niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie in de strafvervolging tot gevolg heeft.

Dit vervolgingsbeletsel geldt eveneens gedurende een tegen de oplegging van het asp lopende bezwaar- of beroepsprocedure.’

In zijn arrest van 8 september 2015, ECLI:NL:HR:2015:2474, heeft de Hoge Raad ten vervolge op voormeld arrest overwogen en beslist dat hij:

‘in zaken als de onderhavige waarin vóór 3 maart 2015 uitspraak is gedaan die nog niet onherroepelijk is geworden, [zal] doen wat het hof had behoren te doen, mits (i) tegen de uitspraak tijdig beroep in cassatie is ingesteld, (ii) in de cassatieschriftuur is aangevoerd dat sprake is van dubbele vervolging in die zin dat de verdachte ter zake van hetzelfde feit de

verplichting is opgelegd tot deelname aan het asp, en (iii) die stelling (...) op grond van 's hof vaststellingen (...) als vaststaand kan worden aangenomen.'

Gelet op de onder 2.2 weergegeven strafmotivering van het hof kan in cassatie als vaststaand worden aangenomen dat in de onderhavige zaak aan de verdachte ter zake van hetzelfde strafbare feit de verplichting tot deelname aan het asp is opgelegd. Dat betekent dat het Openbaar Ministerie in zijn vervolging van de verdachte ter zake van het onder 2 ten laste gelegde niet-ontvankelijk is.

Het middel is terecht voorgesteld.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Gelet op de aan de verdachte ter zake van feit 1 opgelegde geldboete van € 350, subsidiair zeven dagen hechtenis, en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en het vonnis van de politierechter in de Rechtbank Zeeland-West-Brabant van 8 november 2013 maar uitsluitend ter zake van de beslissingen met betrekking tot het onder 2 ten laste gelegde, verklaart het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk in de vervolging ter zake van het onder 2 ten laste gelegde en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-11-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2587

Zaaknummer: 15/00491

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: R.J. Baumgardt en P.C.M. Ouwens

Wetsartikelen: 8 WVV en 68 Sr

RECHTSPRAAK

Terecht voorgestelde klacht met betrekking tot voeging van een stuk aan het dossier leidt niet tot cassatie wegens onvoldoende belang van de verdachte bij vernietiging van de bestreden uitspraak.

Het tweede middel bevat de klacht dat het hof een verzoek tot voeging van een stuk aan het dossier ten onrechte heeft afgewezen.

Ingevolge artikel 414 lid 1 tweede volzin Sv zijn de advocaat-generaal bij het hof en de verdachte bevoegd voor of bij de behandeling van een zaak in hoger beroep nieuwe bescheiden of stukken van overtuiging over te leggen. De uitoefening van die bevoegdheid is evenwel onderworpen aan de eisen die voortvloeien uit de beginselen van een behoorlijke procesorde. Een algemene regel daaromtrent valt niet te geven. Van geval tot geval zal dus moeten worden beoordeeld of aan die eisen is voldaan, waarbij mede betekenis toekomt aan de (belastende dan wel ontlastende) aard van de over te leggen bescheiden of stukken en, indien het gaat om belastende bescheiden of stukken, aan de (al dan niet complexe) aard van de te berechten zaak en het stadium waarin de procedure zich bevindt.

Ingeval bij de behandeling van een zaak in hoger beroep door de advocaat-generaal dan wel door de betrokkene het verzoek wordt gedaan om nadere bescheiden of stukken van overtuiging over te leggen, zal de rechter een afwijzende beslissing op een dergelijk verzoek dienen te motiveren aan de hand van de hiervoor genoemde maatstaf (vgl. HR 29 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL7709, NJ 2010/409).

Het verzoek van de raadvrouw de bedoelde aangifte aan het dossier toe te voegen, is een verzoek in de zin van artikel 414 lid 1 tweede volzin Sv. Door te oordelen dat dit verzoek wordt afgewezen op de grond dat 'de inhoud daarvan niet in de Nederlandse taal is opgenomen' heeft het hof geen inzicht gegeven in zijn gedachtegang. Het hof heeft ofwel de aan te leggen maatstaf bij de beoordeling van het verzoek miskend, ofwel, indien het dit niet heeft gedaan, zijn oordeel niet behoorlijk gemotiveerd. Het middel is derhalve terecht voorgesteld.

Het slagen van het middel behoeft in dit geval evenwel niet tot cassatie te leiden wegens gebrek aan voldoende belang van de verdachte bij vernietiging van de bestreden uitspraak op

dit punt en verwijzing. Zonder nadere toelichting, welke in de schriftuur niet is gegeven, valt niet in te zien welk rechtens te respecteren belang de verdachte heeft bij het alsnog in het geding voegen van het door de raadvrouw van de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep meegebrachte schriftelijk bescheid. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat bij de beantwoording van de vraag naar het – rechtens te respecteren – belang bij een cassatiemiddel over de afwijzing van een verzoek tot overlegging van bescheiden als bedoeld in artikel 414 lid 1 Sv, een rol kan spelen dat onvoldoende duidelijk is welke betekenis die bescheiden kunnen hebben voor het beantwoorden van een van de vragen van artikel 348 en 350 Sv. Van de verdediging kan in dergelijke gevallen worden gevergd dat zij – gezien artikel 80a Wet RO – in de cassatieschriftuur toelicht welk belang zij heeft bij een klacht over de afwijzing van het verzoek tot overlegging van die bescheiden (vgl. HR 8 september 2015, ECLI:NL:HR:2015:2468, *NJ* 2015/417 met betrekking tot de afwijzing van een verzoek een getuige op te roepen dan wel te horen). In dat verband neemt de Hoge Raad voorts in aanmerking dat – blijkens de door de raadvrouw ter terechtzitting in hoger beroep gegeven toelichting – dit schriftelijk bescheid betrekking heeft op gebeurtenissen die in 2004 zouden hebben plaatsgevonden en dat overlegging van dit stuk ertoe strekte de ten overstaan van de raadsheer-commissaris door [betrokkene 1] afgelegde verklaring omtrent die gebeurtenissen te weerleggen, alsmede dat het hof noch bij de bewijsvoering noch bij de verwerping van het namens de verdachte aangevoerde beroep op overmacht acht heeft geslagen op die of enige andere door [betrokkene 1] afgelegde verklaring.

De Hoge Raad is – ook overigens – van oordeel dat de aangevoerde klachten geen behandeling in cassatie rechtvaardigen omdat de partij die het cassatieberoep heeft ingesteld klaarblijkelijk onvoldoende belang heeft bij het cassatieberoep dan wel omdat de klachten klaarblijkelijk niet tot cassatie kunnen leiden.

De Hoge Raad zal daarom – gezien artikel 80a Wet RO en gehoord de procureur-generaal – het beroep niet-ontvankelijk verklaren.

De Hoge Raad verklaart het beroep in cassatie niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-11-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2592

Zaaknummer: 15/02327

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: B. Kizilocak

Wetsartikelen: 414 Sv

RECHTSPRAAK

Ambtshalve vermelding van feiten waarvoor de uitlevering wordt toegestaan ex artikel 28 lid 3 Uitleveringswet.

Het hof heeft de uitlevering van de opgeëiste persoon aan de Verenigde Staten van Amerika toelaatbaar verklaard ter strafvervolging 'ter zake van voornoemde feiten'.

De bestreden uitspraak behelst evenwel niet een omschrijving van 'voornoemde' feiten waarvoor de uitlevering kan worden toegestaan. De Hoge Raad zal dit verzuim herstellen door de uitlevering toelaatbaar te verklaren voor de feiten die zijn omschreven in na te noemen door de verzoekende staat bij het uitleveringsverzoek overgelegde stukken.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend voor zover het hof heeft verzuimd de feiten waarvoor de uitlevering kan worden toegestaan, genoegzaam te vermelden, verklaart de uitlevering toelaatbaar voor de feiten zoals omschreven in de (supplemental) Affidavit in support of request for extradition, van R. Capone, Assistent United States Attorney of the Southern District of New York, van 21 oktober 2013 en 27 november 2013 en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-11-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2597

Zaaknummer: 15/04369

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: C. Reijntjes-Wendenburg

Wetsartikelen: 28 Uw

RECHTSPRAAK

De door het hof opgelegde bijzondere voorwaarde is onverenigbaar met artikel 17c lid 2 Wetboek van Strafrecht van de Nederlandse Antillen.

Het middel klaagt over een door het hof gestelde bijzondere voorwaarde.

Artikel 17c lid 2 Wetboek van Strafrecht van de Nederlandse Antillen is gelijkkluidend aan artikel 14c lid 2 onder 2° (oud) van het Nederlandse Wetboek van Strafrecht. In zijn arrest van 12 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY5449, NJ 2013/132, heeft de Hoge Raad met betrekking tot deze bepaling het volgende overwogen:

‘Ingevolge art. 14c, tweede lid onder 2°, (oud) Sr kan de voorwaarde tot opnemng van de veroordeelde in een inrichting tot verpleging slechts worden opgelegd voor een door de rechter te bepalen termijn. De beslissing of zich de noodzaak voordoet van opnemng van de veroordeelde in een inrichting ter verpleging en voor welke duur is voorbehouden aan de rechter (vgl. HR 30 januari 2007, LJN AZo262, NJ 2007/97).’

Gelet hierop is de door het hof opgelegde bijzondere voorwaarde, onder 2.2.1 weergegeven, voor zover deze de beslissing of, en voor welke duur, de verdachte zich gedurende de proeftijd onder klinische behandeling moet laten stellen, in handen legt van Reclassering Sint Maarten, onverenigbaar met artikel 17c lid 2 Wetboek van Strafrecht van de Nederlandse Antillen.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak doch uitsluitend wat betreft de in de onder 2.2.1 weergegeven beslissing voorkomende woorden ‘klinische dan wel’ en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-11-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2593

Zaaknummer: 15/03552

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.F. Faase en M.J. Borgers

Advocaten: B.P. de Boer

Wetsartikelen: 17c Sr NA

RECHTSPRAAK

Hoge Raad vernietigt ambtshalve het vonnis van de rechtbank voor zover er is verzuimd om feiten waarvoor uitlevering is toegestaan genoegzaam te vermelden.

De rechtbank heeft de uitlevering van de opgeëiste persoon aan de Republiek Servië toelaatbaar verklaard ter strafvervolgung ter zake van 'de feiten omschreven in het uitleveringsverzoek'. Artikel 28 lid 3 Uitleveringswet houdt in dat de rechter in zijn uitspraak de feiten waarvoor de uitlevering kan worden toegestaan, dient te vermelden. In aanmerking genomen dat noch de bestreden uitspraak noch voormeld uitleveringsverzoek een overzicht behelst van de feiten waarvoor de uitlevering is verzocht, voldoet de uitspraak niet aan de eis dat zij een voldoende duidelijke vermelding dient te bevatten van de feiten waarvoor de uitlevering kan worden toegestaan. De Hoge Raad zal dit verzuim herstellen door de uitlevering toelaatbaar te verklaren voor de feiten die zijn omschreven in na te noemen door de verzoekende staat bij het uitleveringsverzoek overgelegde stuk.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend voor zover de rechtbank heeft verzuimd de feiten waarvoor de uitlevering kan worden toegestaan, genoegzaam te vermelden, verklaart de gevraagde uitlevering toelaatbaar ter zake van de in de 'Order for Investigation of the Prosecutor's Office for Organized Crime KTI 37/15 from 15.12.2015' onder I en II vermelde feiten en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-11-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2596

Zaaknummer: 16/02061

Rechters: E.S.G.N.A.I. van de Griend, M.J. Borgers en A.J.A. van Dorst

Advocaten: M.P. Hilhorst

Wetsartikelen: 28 Uw